NIMIC FĂRĂ DUMNEZEU

CUVÂNTUL STUDENŢESC

Publicaţie lunară • Anul I • Numărul 2

La Mânăstirea "Brâncoveanu" de la Sâmbăta

La poalele Făgăraşului suspinele se duc pe Apa Sâmbetei. Loc binecuvântat de trăitori sfinţiţi în dreapta lor credinţă, Mânăstirea "Brâncoveanu" de la Sâmbăta este "colţul de rai" cel mai apropiat de Braşov.

Sâmbătă, 22 mai 1993, trei pelerini în gara Bartolomeu, în dimineaţa încă rece. Plecăm devreme, la 6[20], cu personalul spre Făgăraş, până în satul Voila. Apoi pe jos, pe şosea. De fiecare dată când plecăm spre Mânăstire nu ştim cât vom merge pe jos, dar ştim că orice ar fi, Dumnezeu e cu noi... Şi-acum, după trei kilometri pe jos, urcăm în cursa Făgăraş-Complex Sâmbăta.

Fraţilor, iubiţilor, colegilor, creştinilor!

Niciodată cuvintele mele păcătoase n-au să vă facă să simţiţi fiorul din faţa porţii Mânăstirii, prima siluetă de călugăr zărită spre chilii sau focul aprins în inimă de zidurile albe ale Cetăţii Monahale Brâncoveneşti.

"În lume multe necazuri veţi avea, dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea" spunea Mântuitorul ucenicilor săi (Ioan 16-33).

Spiritul anticreştin al lumii moderne este ţintuit la poarta Mânăstirii; e neputincios, strivit pe nodurile groase ale "căliţei rătăcite" sculptate în poarta de lemn.

"Căliţă rătăcită", "drum încurcat", simbolizând labirintul lumii, al lumii moderne pentru creştinul de azi. Ieşirea din zgomotele, ispitele şi spaimele acestui labirint o găsim aproape de noi, la Mânăstire.

Aici aerul e tare. Aici eşti cu Dumnezeu, sau nu eşti deloc.

Înainte de Spovedanie ne e cel mai greu. Paşi târâţi pe aleea lungă ce leagă Cetatea nouă de vechile chilii...

Ne dă curaj natura mirifică de aici, munţii sălbatici din depărtări, livezile blânde din jur cu pajişti aproape ireale. Dar mai ales învingem emoţiile cu rugăciunea inimii: "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul".

Călugării ne primesc cu dragoste frăţească. De fapt, nu suntem străini de ei nici noi, mirenii. Nu cred că vreun suflet de mirean n-ar exulta în aerul tare al Mânăstirii de la Sâmbăta, al oricărei mânăstiri. I-ar lipsi o dimensiune fundamentală a sufletului creştin: dragostea de linişte, pace divină, frumuseţe naturală, cântec psaltic bizantin.

Avem o emoţie mare în suflete, un fel de tensiune nedefinită, ca apele din apropierea cascadei: ÎNTÂLNIREA CU DUHOVNICUL - Părintele Teofil Părăianu, omul cu credinţa atât de vie şi echilibrată. Cu duhul simplităţii şi al bucuriei şi totuşi atât de ştiutor şi iubitor de Evanghelie, dar şi de cultură. Părintele Teofil transformă Taina Spovedaniei, Taina Mărturisirii păcatelor într-un act de dragoste. În braţele lui viguroase, credinciosul "îşi dă sufletul" plin de păcate, câştigând iertarea divină.

Ieşind din Paraclisul de lemn al Mărturisirii, simţim cum ne cresc aripile dintr-odată, apoi intrăm cu ochii umezi în Biserică, la Vecernie. Aici suntem învăluiţi în Taină, e întuneric aproape, numai candele aprinse; vocile frumoase ale călugărilor din strană intonează imne bizantine. După emoţia mărturisirii, intrăm într-o fericire blândă.

"Împărate Ceresc, Mângâietorule..."

***

Acum, când suntem la începutul plămădirii noastre sufleteşti, Hristos ne cere jertfa faptei şi a rugăciunii.

Batem drumurile spre Mânăstiri, citim din Sfânta Scriptură şi din Filocalii, din teologii ruşi dar şi din Părintele Stăniloae, căutăm atâtea izvoare duhovniceşti.

"Cereţi şi vi se va da, bateţi şi vi se va deschide."

Ne entuziasmăm de sufletul românesc, descoperit în colinde, în Ţara Maramureşului, în arta populară, în generaţia lui Eliade şi Codreanu...

Dar aş vrea, suflete tânăr, să luăm aminte la acestea: orice act de cunoaştere ne bucură, dar ne şi mândreşte. Şi din mândrie isvorăşte tot răul. Deci orice act de cunoaştere trebuie dublat de actul rugăciunii. Cu timpul, ne vom da seama că bucuria rugăciunii întrece cu mult bucuria cunoaşterii sau bucuriile trupeşti.

Orice izbândă personală trebuie însoţită de o jertfă cât de mică pentru aproapele tău.

Părintele Teofil ne-a dezvăluit prin fiinţa lui, mai mult decât prin cuvinte, câteva lucruri esenţiale: numai echilibrul sufletesc aduce liniştea (isihia), bucuria creştină deplină; numai Domnul Iisus Hristos şi Maica Domnului pot fi modelele noastre de-a pururi vii. Multe personalităţi ale tradiţiei noastre creştine ne pot ispiti spre a ne fi modele, dar numai o viaţă întru Hristos, de fiecare clipă, îţi dă certitudinea unei rodiri spirituale adevărate, împlinire a propriei noastre personalităţi. Şi fără a o avea mereu vie în suflet pe Fecioara Maria, de unde vom câştiga fapta smerită şi iubirea fără margini pentru Fiul lui Dumnezeu? Numai prin echilibru te poţi linişti, poţi lumina chipul lui Iisus Hristos înscris în sufletul tău. Feţele atât de luminoase ale călugărilor ne stau mărturie vie că Hristos poate renaşte în noi, cei ce L-am primit deplin la Botez. Prin pocăinţă, prin rugăciune, fiecare poate regăsi în adâncul sufletului poarta Împărăţiei Cerurilor.

Şi totul în lume poate fi mai uşor de îndurat când ştii că nu departe, lângă Sâmbăta de Sus, în Mânăstirea Brâncoveanului, eşti mereu aşteptat într-un colţ de Rai.

Mihai NEACŞU

VIITORUL SUMBRU PREVĂZUT DE SOCIAL-DEMOCRAŢIE

Poartă de intrare în mizeria bolşevică, doctrină ce promovează falsa idee a egalităţii depline între oameni, se dovedeşte, nu numai în România, ci peste tot în lume, oponenta tolerată a ordinii fireşti.

Social-democraţia noastră "nemaipomenit" pusă în practică de FSN, FDSN şi sateliţii aferenţi, în cei trei ani consecutivi de guvernare, au condus Neamul spre dezastrul economic, încurajând degradarea spirituală prin îndreptarea mentalităţilor spre forme nespecifice gândirii româneşti.

Rezultantă a marxismului, la fel ca progeniturile sale, socialismul şi comunismul, social-democraţia este sortită eşecului total, într-un viitor, să sperăm nu prea îndepărtat, datorită incapacităţii teoreticienilor săi de a observa că un popor nu poate exista decât prin tradiţiile sale. Crearea unei societăţi progresiste în care toţi oamenii să fie egali din punct de vedere material este imposibilă, fiindcă orice câştig este direct proporţional cu intelectul, însă în lume există atât genii, cât şi idioţi.

Egalitatea, acest principiu umanist, în viziune masonică, a făcut, în timpul Revoluţiei Franceze, să curgă foarte mult sânge atât aristocrat, cât şi "egalitarist". Oricum lozinca "Libertate. Egalitate. Fraternitate" nu are nici un fundament teoretic datorită incompatibilităţii primilor doi termeni (al treilea rezultă din îmbinarea celorlalţi).

După autocompromiterea Revoluţiei Franceze, forţele oculte sus menţionate, profitând de punerea în valoare (tot de către ei) a lui Marx, au inventat o nouă formă de a câştiga aderenţa maselor: social-democraţia. Partea mai proastă este că proletariatul a crezut că cineva poate face în aşa fel încât să aibă aceleaşi venituri ca şi "micii" patroni şi le-au acordat încrederea. Când guvernanţii social-democraţi şi-au dat seama că un stat asistenţialist cu o protecţie socială exacerbată (gândită tot de ei) duce la o scădere a productivităţii muncii, nemaiputând să dea înapoi, pentru a rămâne la putere au început promovarea politicienilor din rândul proletariatului (în virtutea egalităţii dintre oameni). Asta duce, în final, la mizeria socialistă care îşi continuă drumul desfundat până la comunism.

Formarea societăţii "progresiste" social-democrate se bazează pe eliminarea credinţei în Dumnezeu şi negarea tradiţiilor fiecărui neam. Îndobitocirea ateistă începe prin ruperea legăturii Dumnezeu-Neam, reprezentată de Rege, şi instaurarea unui sistem republican în care să primeze jocurile de interese. Parlamentul, în viziune social-democrată, va fi, probabil ca şi marea adunare naţională care a făcut legea în regimul decedat (?). Această adunătură, în care valorile sunt înlocuite de non-valori, formată din oameni decăzuţi spiritual, nu se va putea ridica la nivelul intelectual preexistent, ci tinde să tragă neamul spre groapa de gunoi a omenirii.

Una dintre tacticile social-democrate ar fi atitudinea privind respectarea graniţelor fireşti ale statului. Astfel, în Constituţia fostei RFG exista în anul 1956 un articol prin care teritoriul Germaniei cuprindea şi fosta RDG. După o perioadă destul de tulbure, în care Partidul Social-Democrat German (SPD) a luat atitudini bizare şi contradictorii, "regretatul" Willy Brandt dă cu bâta-n baltă, spunând că graniţele trebuie respectate aşa cum erau la vremea respectivă, şi cere renunţarea la articolul din Constituţie care-i contrazice poziţia linguşitoare faţă de "marele său prieten" de la răsărit.

O fi o caracteristică social-democrată sau o simplă coincidenţă că FSN şi FDSN spun cam acelaşi lucru în privinţa aducerii României în graniţele sale fireşti.

După conducerea economică falimentară, renegarea tradiţiilor naţionale şi acceptarea unor tratate din timpul sau după terminarea celui de-al doilea război mondial, în favoarea bolşevismului mizer, social-democraţia ne va duce spre forme de conducere antinaţionale.

Şerban DAVIDESCU

PUBLICAŢIILE NOII GENERAŢII

În nr.9 al publicaţiei sibiene "Exod" un tânăr "CREŞTIN" face câteva afirmaţii ce-l situează în afara rigorii morale creştine. Acesta afirmă, nici mai mult, nici mai puţin că "dacă nu aveţi credinţă, căutaţi-o! Dar ATENŢIE! Credinţa trebuie să fie raţională". Am vrea să-i spunem acestuia că, cu tot demersul bine intenţionat, neglijează un aspect important: Adevărul nu poate fi căutat. El este revelat. În ceea ce priveşte raţiunea, Petre Ţuţea spune că ea nu face decât "să coboare ideea creştină într-un gol de adevăr, bine şi frumos".

Trecând peste această observaţie, nu putem să nu remarcăm frumoasa "obrăznicie" a lui Ştefan-Doru Dăncuş sau ironia fină a lui Dumitru Chisăliţă.

Urăm succes acestei grupări de tineri talentaţi şi s-auzim de bine!

* * *

A apărut nr. 6 al excelentei publicaţii "Mişcarea"! Ea reuşeşte cu un tot mai mare succes să devină o tribună a dreptei româneşti autentice.

Ni se pare semnificativă publicarea afirmaţiei lui Petre Ţuţea cum că "**nu e nevoie de Mişcarea Legionară - naţionalismul nu l-a inventat ea. Naţionalismul l-a formulat Eminescu; şi altă formulă decât Eminescu nu se poate**".

Publicaţia se deschide cu articolul de fond "Vinovaţi că suntem tineri", apărut sub semnătura domnului George Roncea. Se reafirmă credinţa în puterea generaţiei noastre de "a dura temelie lucrării pe care cei mai buni dintre noi, cei care s-au dus, au început-o". Este vorba de credinţa în Iisus Hristos, în Eminescu, în statura neamului românesc, în tradiţiile româneşti şi în misterul mântuirii noastre. Ni se pare foarte interesant modul în care autorul reuşeşte să dezarticuleze sofismele ridicole, să respingă transferul de acuzaţii care nu urmăresc decât un singur scop: scoaterea M.P.R. din viaţa politică românească (cerinţă formulată nu demult de F.D.S.N.)

În pagina a doua, Părintele Arhimandrit Ioasaf Popa recomandă F.D.S.N.-ului să-şi vadă "stivele de bârne din ochii lor şi nu paiul presupus a fi în ochii acestor tineri cărora nu li se poate imputa decât că sunt fideli fiinţei Neamului şi Ortodoxiei româneşti, că sunt modeşti şi cu mult duh de dăruire în slujba semenilor, urmărind, printr-o viaţă austeră şi cu adevărat creştină, binele ţării şi nu îmbogăţirea şi mărirea cea deşartă!"

Tot în pagina a doua, referindu-se la afirmaţiile domnului Andrei Cornea (redactor-şef adjunct la revista "22"), cum că unii din tinerii de la Mişcare "s-au călit în <bătăliile de clasă> ale Pieţei Universităţii" şi că "au mai fost şi declaraţi sfinţi şi eroi de către intelectuali exaltaţi", domnul Pavel Mureşanu îi aminteşte distinsului domn că toată credibilitatea şi legitimitatea în campania electorală şi-o cerşeau de la Piaţa Universităţii şi că intelectualii "exaltaţi" care i-au sprijinit şi admirat pe tinerii din Piaţă nu sunt alţii decât: Părintele Stăniloae, Părintele Galeriu, domnul Eugen Ionescu, domnul Victor Rebengiuc, domnul Gheorghe Zamfir, doamna Leopoldina Bălănuţă. Iar cei care au compromis şi falsificat mesajul Pieţei Universităţii sunt domnul Cornea şi G.D.S., domnul Manolescu şi P.A.C., domnul Andreescu şi A.C.

Am mai remarcat publicarea interviului doamnei Margaret Thatcher ("Maastricht: NICIODATĂ"), reproducerea unui excelent studiu despre tipurile de naţionalişti, semnat de Nae Ionescu, studiul critic al domnului Dan Dungaciu, care remarcă: "**despre Eminescu se vorbeşte astăzi tot ca în anii '50**". În fine, dar nu în ultimul rând, este remarcabil textul domnului Marian Munteanu despre eminescianism, care reprezintă dealtfel miezul spiritual al acestui număr.

Comentator

CUVÂNTUL

MIHAI EMINESCU

"Dar astăzi poetul cu inima-n ceruri,
Răpit de-a ta voce în rai de misteruri,
Ş-aduce aminte că-n cerul deschis
Văzut-a un geniu cântând Reveria,
Pe-o arpă de aur, c-un Ave Maria-
Şi-n tine revede sublimul său vis."

Invitat să se pronunţe despre literatura religioasă românească, N. Steinhardt îi acordă un înţeles "foarte larg", pentru că, altfel, "Eminescu ar fi în afară". Ambele părţi ale afirmaţiei merită o atenţie specială; se exprimă un bun cunoscător al domeniului, din toate punctele de vedere. "Autorii profani sunt acei care mai ales exprimă sentimentul religios al unei naţiuni, adeziunea ei la Misterul fascinant şi cutremurător", consideră N. Steinhardt. Autorii de specialitate pot fi "interesanţi", chiar adânci, dar revelatorii sunt prozatorii şi poeţii mireni. "La ei palpită duhul credinţei, acolo se află esenţa vie". După cum se ştie, Rosa del Conte a acordat o atenţie centrală problemei poeziei religioase a lui Eminescu, dar analiza este considerată nesatisfăcătoare.

Adevărul este că literatura creştină românească (noi o numim astfel, ca să o deosebim de literatura de cult) trăieşte prin lirica eminesciană unul din momentele cele mai inspirate. Surprinde că, până la Rosa del Conte, prea puţini eminescologi au studiat acest aspect, obnubilat de altfel de alte imagini, care ofereau, probabil, speculaţii mult mai interesante. Comentându-i cartea, cu evidente reţineri, mai ales pentru capitolul VII, "Hristos în poezia lui Eminescu", Vladimir Streinu realiza o extrapolare nefructuoasă: "Religiozitate există bineînţeles la Eminescu, aşa cum există în orice poezie, chiar dacă nu ar avea nici un raport cu creştinismul. Aceasta nu e decât o metaforă a stării poetice care e totdeauna viziune sau contemplaţie a unui centru cosmic".

Tudor Vianu, în studiul său din 1930 ("Poezia lui Eminescu"), regreta că "elanul către Dumnezeu" nu a devenit precumpănitor în creaţia poetului, fiindcă, în acest fel, "o ultimă căldură binefăcătoare ar fi transformat pesimismul său în speranţă şi gândul despre imobilitatea lumii în năzuinţa către perfecţionarea ei". Există suficiente piese care ar fi trebuit să determine o optică adecvată mai aproape de viziunea eminesciană asupra universului, dar, din păcate, chiar şi Tudor Vianu trece peste ele, considerându-le lipsite de semnificaţie. Ar fi fost de aşteptat ca o reevaluare să vină din partea teologilor, mai ales că nici un poet din literatura noastră nu s-a bucurat de atâta atenţie din partea lor. S-a scris despre Octavian Goga în ultimul timp, despre Lucian Blaga, dar şi despre Eminescu, fără a aborda subiectul care ne interesează în aceste pagini. Dr. Antonie Plămădeală comentează o carte, semnalată de Elena Stan ca "prima monografie - în adevăratul sens al cuvântului - asupra lui Eminescu", scrisă de Elie Cristea, nu altul decât viitorul Patriarh Miron Cristea (între 1925 şi 1939), care, la 1895, îşi susţinea cu această temă doctoratul în filologie şi filosofie. Elie Cristea nu dispunea la vremea respectivă de postume, ca să-şi facă o imagine completă despre opera eminesciană, însă are meritul de a-i fi răspuns lui Alexandru Grama, de a fi restabilit prestigiul intelectual al teologilor ardeleni în receptarea poeziei eminesciene, nu numai pe acela de a fi susţinut prima teză de doctorat cu subiect eminescian.

Un lucru trebuie stabilit: să nu-l credem pe Eminescu mai religios decât este, dar nici mai puţin. Era atent poetul la problemele credinţei? Evident. A scris despre "instituţiile ţării în lumina lor istorică" şi a considerat Biserica "maica spirituală a neamului românesc, care a născut unitatea limbei şi unitatea etnică a poporului", a afirmat, în "Religie şi naţionalitate", că "românii au identificat religia cu naţionalitatea". Rosa del Conte sesizează elementele care îl unesc pe poet cu fondul spiritual autohton, cu tradiţia, cu "patrimoniul unei experienţe religioase", identificat în cărţile vechi, icoane, biserici, în "fidelitatea faţă de poezia gesturilor rituale". Se cunoaşte lista de cărţi pe care Eminescu le propunea pentru cumpărare Bibliotecii Centrale din Iaşi la 6 martie 1875. Tema christologică e analizată de aceeaşi cercetătoare în postumele "Christ" (1869), "Dumnezeu şi om" (1873), un fragment din "Împărat şi proletar" (epoca berlineză), "Învierea" (1878), "Preot şi filosof" (1874-1880), ajungându-se la concluzia unei românizări forţate a ortodoxiei bizantine. Lectura acestor texte relevă însă una din caracteristicile cele mai interesante ale liricii lui Eminescu: imaginea care transfigurează un sentiment se converteşte în idee, se dematerializează, trece spre alt sens. De aceea, nu vom întâlni senzaţia de "cădere în lume", ci, dimpotrivă, de ridicare spre "câmpia senină", de eliberare de suferinţa produsă de imagine. Poate fi aici o explicaţie pentru accesul mai dificil la ceea ce este substratul profund creştin al multor creaţii eminesciene. Ni se pare semnificativ că, atunci când dedică o poezie "unei artiste", poetul "cu inima-n ceruri" are revelaţia întoarcerii în "rai de misteruri", acolo unde Reveriei i se dedică imnuri cu Ave Maria. Surâsul Martei din "De ce să mori tu?" o ridică spre "bolta înstelată": "*...nu m-aş mira/ Dac-ai prinde aripi albe şi la ceruri ai zbura,/ Privind lumea cea profană cum se pierde în abis*".

Eminescu este poetul care gândeşte cu sufletul divinitatea şi de aceea în "Dumnezeu şi om" se impune să cercetăm această atitudine şi nu, cum crede Rosa del Conte, "imaginea de putere" a lui Hristos, ca o degradare a trăirii evlaviei. Reprezentarea divinităţii nu poate fi realizată de gândirea ce "se aprinde ca şi focul cel de paie", ci de puterea fără de margini a sufletului "cel vergin": "*Însă sufletul cel vergin te gândea în nopţi senine,/ Te vedea râzând prin lacrimi, cu zâmbirea ta de înger./ Lângă tine-ngenuncheată, muma ta stătea-n uimire,/ Ridicând frumoasă, sântă, către cer a sale mâne*". Cunoştea Eminescu oare Rugăciunea inimii? E de presupus că da. Cărţile care au aparţinut lui Eminescu şi au fost utilizate de M. Gaster pentru "Literatura populară română" şi pentru "Crestomaţie" sugerează un interes mai larg decât în mod obişnuit: "Mântuirea păcătoşilor", "Dintru cele peste fire minuni a Preasfintei Fecioare Maria", "Viaţa şi povestea minunilor Sfântului Vasile cel Nou" (care descrie şi cele 21 de vămi ale văzduhului), "Cărticica sfătuitoare" (cu sublinieri ale lui Eminescu), "Scrierile ascetice" ale lui Grigore Sinaitul ş.a. De o atenţie specială trebuie să se bucure, în acest context, cartea lui Nicodim Monahul, "Carte sfătuitoare pentru păzirea celor 5 simţuri", solicitată de poet pentru bibliotecă. Nicodim Aghioritul, călugăr de la Muntele Athos, este unul din promotorii Isihasmului, cel care împreună cu Mitropolitul Macarie de Corint, publică la Veneţia în 1872 "Filocalia" cea de a doua după "Filocalia" iniţiată în secolul al patrulea de Sfinţii Vasile cel Mare şi Grigore de Nazianz. E de studiat dacă Eminescu a practicat Rugăciunea lui Iisus,

"POETUL CU INIMA-N CERURI"

numită şi Rugăciune a inimii, dar nu ne îndoim că intuia efectele, cunoştea rolul ei în credinţa ortodoxă, ca mijloc de desăvârşire şi de contemplaţie. Spre deosebire de rugăciune, arta, care perfecţionează instrumentele relaţiei dintre idee şi expresie, e vinovată, produce o distorsiune şi creează numai iluzia apropierii de divinitate. În imagini, se înfăţişează chipul pământesc al divinităţii, încât ceea ce pare o apropiere e de fapt o îndepărtare: *"Azi artistul te concepe ca pe-un rege-n tronul său,/ Dară inima-i deşartă mâna-i fină n-o urmează.../ De a veacului suflare a lui inimă e trează/ Şi în ochiul lui cuminte tu eşti om - nu Dumnezeu"*.

"Poet şi filosof" pune problema legii şi a credinţei, a pericolului pe care îl reprezintă transformarea credinţei în lege, literă moartă, producătoarea de făţărnicie. De altfel, nici nu mai este credinţă ceea ce rezultă, credinţa se pierde. Legea este acest tiran *"ce Crucii se închină/ Când oardele-i barbare duc moarte şi ruină./ În van cu mâini uscate se roagă, ţiind strana,/ Deasupra lui cu aripi întinse stă Satana./ Degeaba lângă patu-i alături stă sicriul/ Când gloatele-i pe lume au tot întins pustiul"*. Legea nu produce revelaţie, deci nici transformare morală, acces la misterele lumii. Credinţa nu are înfăţişări absolute, al căror secret să-l deţină cineva, de aceea asumarea unei anumite condiţii umane, în deplin interes sufletesc şi de cunoaştere a "misterului divin", se opune făţărniciei credinţei devenitei lege: *"Ştim a fi strănepoţii acelui vechi păcat,/ Ce seminţia Cain în lume-o a creat./ de n-o-mbrăcăm în pilde, e semn c-am înţeles,/ Că-n noi este credinţă, ce-n alţii e eres. (...) Nu ne mustraţi!/ Noi suntem de cei cu-auzul fin/ Şi pricepurăm şoapta misterului divin"*.

Poezia eminesciană a speranţei contrazice portretul interior întunecat cu care ne-au obişnuit unii comentatori. Agresiunea realului, presiunea ideii, reverberaţiile experienţelor existenţiale produc o ecuaţie specială a elaborării poetice. Privirea spre cer, speranţa, mila pentru lucruri şi, în cele din urmă, pentru univers, dragostea ca eliberare de vină, de un anume sentiment al greşelii, iertarea şi înălţarea prin rugăciune şi psalm ne atrag de îndată atenţia dacă încercăm o altă perspectivă, un alt unghi de abordare decât cel strict filosofic. Una din primele poezii este un imn al speranţei: *"Cum mângâie dulce, alină uşor/ Speranţa pe toţi muritorii!/ Tristeţă, durere şi lacrimi, amor/ Azilul îşi află în sânu-i de dor/ Şi pier, cum de boare pier norii"* ("Speranţa"). În "Singurătate", speranţa este răsplătită (*"Câteodată... prea arare.../ A târziu când arde lampa,/ Inima din loc îmi sare/ Când aud că sună cleampa./ Este Ea..."*). Într-un poem cum este "Călin (file din poveste)", speranţa reprezintă triumful peste avatarurile unei poveşti de dragoste, domină în "Dorinţă"(*"Vom visa un vis ferice,/ Îngânane-vor c- un cânt/ Singuratece izvoare,/ Blânda batere de vânt"*), "Sara pe deal", "La steaua", "Atât de fragedă","Povestea codrului" şi altele, dar mai ales poeziile în care expresia trăirii mistice este mai clară: "Învierea", "Rugăciune", "Colinde, colinde", "Răsai asupra mea". Invocaţia către "lumina lină", "Maica Sfântă, Pururea Fecioară" din "Răsai asupra mea" constituie una din poeziile fundamentale pentru subiectul pe care-l discutăm. Concepută în 1879, în acelaşi an cu "Rugăciunea unui dac", ar putea fi considerată ca un hotar între anumite etape ale creaţiei eminesciene, nu poezia amintită, cum face Garabet Ibrăileanu. Poetul are sentimentul nimicniciei, se simte înstrăinat, tinereţea pare pierdută, nu mai are "tărie", nu mai crede nimic (atenţie: nimic, nu în nimic), dar îşi ridică ochii spre singura fiinţă care poate să-i aducă izbăvirea: *"Speranţa mea tu n-o lăsa să moară/ Deşi al meu e un noian de vină;/ Privirea ta de milă caldă, plină,/ Îndurătoare-asupra mea coboară./ Străin de toţi, pierdut în suferinţa/ Adâncă a nimicniciei mele,/ Eu nu mai cred nimic şi n-am tărie./ Dă-mi tinereţea mea, redă- mi credinţa/ Şi reapari din cerul tău de stele:/ Ca să te-ador de-acum pe veci, Marie!"*. "Lumina lină", lumina binefăcătoare, o sintagmă cu reverberaţii în imnologia creştină, îşi are izvorul în fiinţa Sfintei Fecioare şi pentru un alt poet - l-am numit pe Vasile Voiculescu -, care crede în puterea Ei de a vindeca civilizaţia de angoasele, agresiunile sale: *"Lumină lină a Sfintei Marii,/ Vino-n acest amurg de lume/ Să ne scapi de agonicele zvârcoliri;/ Iată, omul pune la cale anume/ Spulberul nefericiei Tale zidiri"*.

Pentru Eminescu, Fecioara este "crăiasa" lumii, taina vieţii şi a morţii, Cea care poate risipi deznădejdea, de aceea i se adresează, în "Rugăciune", în numele tuturor suferinzilor: *"Crăiasă alegându-te/ Îngenunchem rugându-te/ Înalţă- ne, ne mântuie/ Din valul ce ne bântuie;/ Fii scut de întărire/ Şi zid de mântuire,/ Privirea-ţi adorată/ Asupră-ne coboară/ O, Maică Prea Curată/ Şi Pururea Fecioară,/ Marie!"*

Adorarea Fecioarei aduce poetului acea fericire extatică imposibil de trăit pe drumurile profane ale iubirii. Evlavia despre care vorbea George Călinescu ("Eminescu intră în iubire cu o evlavie adâncă, cu o credinţă care nu suferă ironie şi uşurătate") se ridică, în aceste rugăciuni, spre orizontul cel mai pur din străfunduri, dezvăluind una din cele mai importante componente ale registrului afectiv eminescian. De altfel, George Călinescu remarca o caracteristică a eroticii eminesciene, în general: "Amorul eminescian este religios, lipsit de curiozitate psihologică, înăbuşit până la uitare de sine de factorul natural". Observaţia scoate în evidenţă exagerarea din altă propoziţie despre adorarea Fecioarei, care ar fi expresia "unui sexualism transfigurat".

Există un răspuns la invocaţie şi aceasta se poate observa cel mai bine în "Înger şi Demon". Femeia înger, "mândră de înduioşare", poate aduce împăcarea cu lumea, iertarea prin dragoste, de fapt mântuirea. Existenţa capătă un sens, demonul răzvrătit, în aşteptare "la picioarele Madonei", a primit binecuvântarea milei creştineşti, care este expresia dragostei lui Dumnezeu pentru lume: El (Cerul) n-a vrut să condamne pe demon, ci *"a trimis/ Pre un înger să mămpace, şi-mpăcarea-i...e amorul"*. Căinţa, exprimată prin lacrimi, este salvarea sufletului din ghearele disperării, din iadul zădărniciei: *"A muri fără speranţă! Cine ştie - amărăciunea/ Ce-i ascunsă-n aste vorbe?(...) Astfel de moarte e iadul. Alte lacrimi, alt amar/ Mai crud nici e cu putinţă. Simţi că nimica nu eşti"*.

Când scria aceste versuri, Mihai Eminescu, "poetul cu inima-n ceruri", nu formula un testament, căci era la început de drum, ci era ecoul unei spiritualităţi ale cărei certitudini se fixaseră demult în lumina adevărurilor eterne.

prof. Ovidiu MOCEANU

New Age şi Creştinismul

Scurtă prezentare a mişcării New Age

Rădăcinile moderne ale mişcării se găsesc în Societatea Teozofică, fondată în 1875 la New York de Helena Blavatsky.

Exponenţii principali ai mişcării sunt, în ordine cronologică, Alice Bailey, mare preoteasă a cultului asociat, Rudolf Steiner în probleme de educaţie, Marilyn Ferguson, principala doctrinară a mişcării prin lucrarea "The Aquarian Conspiracy", adevărată carte de cult, fizicianul Fritjof Capra prin lucrarea "The Turning Point" 1982. La acestea se adaugă nume din lumea ştiinţifică şi cultura contemporană ca: David Bohm, fizician britanic, creator al "Teoriei holonomice", respectiv al "modelului holografic"; Arnold Graf Keyserling, reprezentant al psihologiei transpersonale; Karl H. Pribram, neurochirurg sineuropsiholog la Stanford University, autor al "teoriei holografice a funcţiunilor creierului"; Johann Quanier, redactorul "primului jurnal spiritual-politic din lume" pentru gânditorul liber şi independent: NEW HUMANITY; Rupert Sheldrake, biochimist, autor al teoriei "câmpurilor morfogenetice"; Sir George Trevelyan, Bt. fondatorul lui Wrekin Trust, centru pentru "Formarea spirituală a adulţilor"; Francisco Varela, profesor doctor neurobiolog la New York University; Pierre Teilars de Chardin, creatorul primului model de presupusă depăşire a dualismului şi realizatorul unei sinteze a ştiinţelor naturii cu religia; Robert Muller, fost vicesecretar al ONU, exponent al ideii de "democraţie spirituală globală" în "New Genesis, Shaping a Global Spirituality".

Componentele contemporane subsecvente mişcării New Age sunt Mişcarea Ecumenică Mondială, Francmasoneria, mişcarea ecologistă, psihologia transpersonală, nemaivorbind de implicaţiile social-economice şi politice, în general cam tot ce la prima vedere satisface exigenţele "noii paradigme", holist antidualistă, şi în opoziţie cu vechea paradigmă reprezentată de gândirea analitică şi concepţia mecanicistă despre lume.

Doctrina New Age se prezintă ca un conglomerat de idei provenite din toate domeniile culturii, filosofiei, artei, ştiinţei şi religiei, toate trecute prin afişata grilă holistă. New Age se autodefineşte ca singura alternativă la colapsul lumii contemporane, ca unic reţetar de salvare a omului şi lumii, ca o "nouă ordine mondială". Este reprezentată instituţional printr-un sistem reţelar de organizaţii în toată lumea simulând o dezvoltare organică sinergică proprie sistemelor naturale. New age promite salvarea, fericirea individuală şi colectivă prin realizarea unor standarde economice şi spirituale minime, dar globale, utilizând în ultimă instanţă metode de recuperare spirituală cunoscute sub numele generic de "psihotehnici". Aceste metode sunt popularizate în ultimii 20 de ani la scară globală prin toate mijloacele de informare în masă. Formele de etalare sunt atrăgătoare, şi anume: ocultismul de toate nuanţele, mantica, astrologia, hipnoza, spiritismul, practicile Yoga, vrăjitoria, practicile mistice orientale, Zen şi budismul tibetan, educaţia hjolistică, meditaţii şi instruiri psihice de orice fel, medicină holistică, etc.

Simbolurile cele mai frecvente dar nu singurele ce reprezintă mişcarea New Age sunt semnul zodiacal al Vărsătorului şi Curcubeului, deposedat bineînţeles de semnificaţia sa biblică.

Încercare critică din perspectiva creştină

Sigur că succesul Mişcării New Age este posibil exact în măsura în care paradigma holistă aşa cum este formulată şi înţeleasă este sau nu nouă, ultima şi cea mai mare utopie.

Numai că viziunea antropologică New Age reprezintă un regres chiar în raport cu antropocentrismul renascentist prezentându-l pe om în perspectiva cosmocentrică, adică solubil în cosmos cu toată problematica lui. Şi asta încă nu este tot, pentru că şi teologia New Age de tip cosmocentric, Dumnezeu însuşi fiind în maniera unui panteism subtil digest pentru cosmos.

Paradigma holistă se suprapune astfel pe postulatul identităţii de facto între cosmos om şi Dumnezeu într-o "cosmoteandrie: cosmocentrică descendentă. Dumnezeu şi omul devin astfel prizonieri veşnici ai Universului sau simple faţete ale acestuia. Cosmosul însuşi devine conform acestui postulat un gigantic mormânt, o veşnică închisoare, în care condamnaţii sunt laolaltă făptura, omul şi Dumnezeu însuşi. Iată că, în aceste condiţii, paradigma holistă devine "teorie a morţii". Dumnezeu sucombă în om şi împreună cu acesta în lume. "Psihotehnicile" aplicate în această perspectivă capătă semnificaţia unei sinucideri conştiente.

Sub masca holismului se desfăşoară disoluţia universală. Tristă poveste. Creştinismul a afirmat un alt fel de holism şi anume integrarea cosmosului în om şi a omului în Dumnezeu prin mijlocirea Dumnezeului-om, Iisus Hristos care tocmai de aceea este şi Mântuitorul lumii. Iată cum paradigma holistă aplicată creştinismului indică o cosmoteandrie ascendentă, având la bază imanenţa pură iar la vârf Transcendenţa Personală Absolută.

Cosmologia, antropologia, teologia şi în final hristologia creştină tradiţională valorifică de aproape două milenii paradigma holistă atât în teorie cât şi în practica religioasă.

New Age propune o cale exact opusă printr-o falsă decodare de sensuri şi deturnare de valori. Acest lucru nu este nou în istoria omului ba mai mult se poate observa că se desfăşoară după acelaşi scenariu biblic cu un plus de experienţă istorică, atât cât este necesar ca să se înşele chiar şi cei aleşi.

Şi aceasta pentru că Inductorul, Tatăl MINCIUNII este acelaşi, şarpele cel din vechime (KUNDALINI) pe care new-ageiştii nu ezită uneori chiar să-l numească: LUCIFER. Nu este deloc o glumă cu aspect filosofic.

Totuşi, cum este posibilă înşelăciunea?

Simplu. New Age în zelul lui politic integrează până şi creştinismul, dar prin surse marginale, sectare, total străine de Sfânta Tradiţie a Bisericii; eludând adevărata amploare şi semnificaţie a Învierii Domnului, singura în măsură să pună holismul în slujba lui Dumnezeu şi nu a diavolului. Iisus Hristos, Mântuitorul, spânzurat şi înălţat pe toată întinderea crucii creaţiei a marcat prin acest fel de jertfă întreg universul, micro şi macrocosmos, înghiţindu-le cu moarte cu tot şi deschizând tuturor făpturilor calea spre îndumnezeire prin har, Împărăţia lui Dumnezeu. Desigur marcat cu moartea şi învierea sa şi "experinţa mistică fundamentală" tehnica rugăciunii pe respiraţie, tehgică cunoscută şi în unele religii precreştine, precum şi în marile religii contemporane (necreştine). O consecinţă firească a acestui lucru este faptul că "Rugăciunea lui Iisus" (N. Steinhard o numeşte "marea taină a ortodoxiei") nu reprezintă acelaşi lucru cu pranayama şi mantra yoga, cu tehnica sufi sau cu ştiinţa sufletului la Lao Tse.

Este absolut normal ca în unicitatea Dumnezeului nostru să decurgă unicitatea şi specificitatea metodei prin care Acesta poate fi cunoscut. Sigur că diavolul a deturnat dintru început această posibilitate de îndumnezeire propunându-se pe sine ca model într-o minciună ("şi veţi fi ca Dumnezeu") aşa cocoţat pe pomul din mijlocul Raiului şi conjugând-o cu gnoza şi relativismul moral ("cunoscând binele şi răul").

Similitudinile cu morala şi mistica new age-istă sunt cutremurătoare, nemaipunând la socoteală faptul că în unele sectoare ale mişcării adepţii se declară făţiş închinători ai lui Satan (Anton Szandor La-Veycu opera, "Satanic Bible", întemeietorul "primei biserici" ai lui Satan la San Francisco). A practica rugăciunea minţii în numele altuia decât Hristos, după întruparea, răstignirea, îngroparea, învierea şi înălţarea Lui, mai ales într-un spaţiu cultural creştin, este o greşeală de neiertat şi demnă de Înşelătorul care o inspiră. Nicăieri în "psihotehnicile" New Age nu se aminteşte de păcat şi despătimire, ci direct de iluminare (Lucifer=purtător de lumină). Ori în mistica creştină se disting cu claritate cele trei etape ale urcuşului duhovnicesc: eliberarea de patimi prin asceză, iluminarea şi îndumnezeirea după har sau comuniunea cu Dumnezeu. Este evident că în practica ascetică şi mistică aceste trepte se întrepătrund într-o dinamică specifică relaţiei unice dintre practicant şi Dumnezeu.

Iată ce avantaj de forme îmbracă "ieşirea extatică din minţi" în lumea contemporană sub patronajul mişcării New Age pregătind cu brio "noua ordine mondială": meditaţia Zen, budismul tibetan, meditaţia transcedentală, meditaţia cabalistă, Kundalini Yoga, Raja Yoga, Tantra Yoga, Psihosinteza, Erhard Seminar Training, Silva Mint Control, Actulizationssi Lifespring, sistemul Gurdjeff, logoterapia Frankl, terapia Reich, sistemul Bates pentru ameliorarea văzului, T'ai Chi, CH'uan, Aikido, Karate, Rolfing, Bioenergetica, tehnicile Feldenkreis şi Alexander, Kinesiologia aplicată, grupurile Encounter, pedagogia Waldorf, terapia Gestaltistă, etc.

Sigur că toate acestea presupun efort şi participare, dar şi mai sigur este faptul că la capătul lor se găseşte nu Hristos ci simulacrul lui, Amăgitorul Antichrist!

Cu ce vine creştinismul contemporan să contracareze această ofensivă a răului şi minciunii de o amploare fără precedent în istorie?

Domnilor ecumenişti, se pare că singură ortodoxia deţine această "armă" capabilă să genereze o adevărată metanoia.

Salvarea în faţa avalanşei care ne aşteaptă este sigur un recurs la "Isihasm".

"E un lucru minunat şi greu de tâlmăcit. Iar pentru cei ce n-o cunosc, nu numai greu de înţeles, ci şi aproape de necrezut. E un lucru care nu se întîlneăte la mulţi. Căci socotesc că acest bun a fugit azi de la noi împreună cu ascultarea. ... Apoi şezând într-o chilie liniştită şi într-un loc retras, ia aminte să faci ceea ce-ţi spun: închide uşa şi ridică-ţi mintea de la tot ce e deşert sau vremelnic. Apoi întoarce-ţi partea de jos a obrazului tău, sau barba ta spre pieptul tău, ca să iei aminte, cu mintea ta şi cu ochii tăi sensibili la tine însuţi. Şi ţine puţin şi respirarea ta, ca să ţii şi mintea şi să afli locul unde este inima ta şi acolo să fie în întregime şi mintea ta. La început vei afla un întuneric şi o grosime de nestrăbătut. Dar stăruind şi făcând acest lucru ziua şi noaptea, vei afla, o, minune, o bucurie nesfârşită. Căci îndată ce află mintea locul inimii, vede ceea ce nu crede. Vede văzduhul ce se află în mijlocul inimii şi se vede pe sine în întregime luminoasă şi plină de puterea de deosebire. Şi de aci înainte, îndată ce mijeşte vre-un gând, încă înainte de a se alcătui şi de a lua chip îl izgoneşte cu chemarea lui Iisus Hristos şi-l face să se mistuie. De acum mintea în ciuda ei pe draci, ridică împotriva lor mânia cea după fire şi îi loveşte, izgonind pe aceşti vrăjmaşi cunoscuţi cu mintea (inteligibili-spirituali). Celelalte le vei învăţa cu ajutorul lui Dumnezeu, prin păzirea minţii, ţinând pe Iisus în inimă." (Sfântul Simeon Noul Teolog)

DOAMNE IISUSE HRISTOASE, FIUL LUI DUMNEZEU, MILUIEŞTE-NE PE NOI PĂCĂTOŞII!

Ioan-Sorin APAN

SORIN DUMITRESCU:

"ORICE ROMÂN ADEVĂRAT E MONARHIST"

Florin Palas: Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan e sceptic în ceea ce priveşte viitorul celor ce vor veni după noi în cazul în care generaţia tânără nu se întoarce la valorile moralei creştine.

Sorin Dumitrescu: Părintele Arhimandrit Ioanichie are toate motivele să fie sceptic, fiindcă dânsul are o privire globală asupra monahismului. Atâta doar că Dumnezeu scoate în permanenţă persoane şi lucrătoare, şi cuvântătoare. Le scoate în pofida ticăloşiilor noastre. Numai că sunt ticăloşii unde e iresponsabil să mai mizăm pe mila lui Dumnezeu, şi mă refer în primul rând la avorturi, şi apoi la uciderea lui Ceauşescu - un asasinat de Crăciun, care nu ştiu cum se va şterge.

F.P.: Nu-i găsiţi nici o justificare?

Ş.D.: Nu. Justificarea e a găştii care a venit în locul lui.

Într-adevăr, ea putea fi dislocată de securitatea care-i era fidelă lui Ceauşescu. Numai că Ceauşescu şi securitatea care-i era fidelă ar fi fost spulberaţi, în momentul imediat următor, de întregul sistem de alianţe (KGB, CIA) care-au creat eliberarea Estului. Cu alte cuvinte, spaima a fost a acelora care voiau să pună mâna pe putere. Le era frică să nu vină alţii în locul lor. Şi atunci au inventat acest pericol uriaş al reîntoarcerii lui Ceauşescu. Ceauşescu nu mai avea unde să se întoarcă. De-aia şi plecase. Cu toţii am fost iresponsabili în momentul acela. Puţină lume a realizat că de Naşterea Domnului nu se cuvenea să facem o crimă.

F.P.: Există voci care identifică comunismul cu creştinismul.

S.D.: Sunt analfabeţi din punct de vedere teologic. Confundă satanologia cu teologia. Au spus că îl înlocuim pe Ceauşescu cu Iisus Hristos. Ca şi cum ar suferi comparaţie.

F.P.: Sunt două acuze ce vi se aduc: una - că sunteţi fundamentalist ortodox, şi a doua - că mai păstraţi legături cu "22"-ul.

S.D.: Orice ortodox e fundamentalist. Despre creştinism nu s-a vorbit niciodată în termenii fundamentalismului. Termenul este importat de la Islam. Una e să fii fundamentalist islamic, şi alta e să fii fundamentalist ortodox. E o diferenţă mare. Cel care e fundamentalist ortodox întoarce şi obrazul celălalt. Fundamentalistul islamic îţi ia gâtul.

În privinţa "22"-ului, eu m-am retras, fără să iau atitudine publică vis-a-vis de câteva organisme din care am făcut parte şi pe care le-am considerat ulterior: unele nocive (GDS), altele depăşite (AC). GDS-ul (editorul "22"- ului) e nociv prin faptul că nu mai e dialog social, ci e un fel de monolog filosemit pe care îl consider univoc. Nu cred că resursele culturii universale se referă numai la dimensiunile şi structurile culturii iudaice. A developa toate evenimentele în structurile gândirii iudaice mi se pare futil şi superflu. În plus, seamănă confuzie şi, din păcate, consolidează delirul ticăloşilor de tipul lui Vadim, Păunescu ş.a.m.d.

F.P.: Cum credeţi că s-a ajuns ca AC să fie condusă de un socialist ateu ? Mă refer la Gabriel Andreescu.

S.D.: Vinovaţi sunt mulţi. Ştiu o serie întreagă de vinovaţi locali dar eu culpabilizez mai mult o anumită zonă a diasporei, căreia i s-a părut că acest organism e ineficace. S-a grăbit să-l politizeze, obţinând un partid politic care e tot un comitet director cu filiale extrem de anemice.

F.P.: La conferinţa publică pe care aţi avut-o la Braşov aţi afirmat că sunteţi naţionalist. Tot la acea conferinţă aţi spus că vedeţi democraţia liberală ca un sistem foarte viabil la noi. Cum vedeţi împăcarea acestora?

S.D.: Foarte bine. Aceasta nu e altceva decât platforma Mişcării Pentru România, condusă de Marian Munteanu. Naţional-Democraţia pe care o promovează este, după părerea mea, cea mai bună platformă care există la ora actuală în România.

F.P.: Mircea Vulcănescu afirma că orice creştin e monarhist. Împărtăşiţi ideea lui?

S.D.: Eu merg mai departe. Mircea Vulcănescu n-avea de unde să ştie unde o să ajungem astăzi. Eu spun următorul lucru: orice român adevărat trebuie să fie monarhist. Dacă nu eşti monarhist, înseamnă că îi validezi pe sovietici şi tancurile lor.

F.P.: Tot la Braşov aţi afirmat că Eminescu nu este antisemit şi că el nu a făcut altceva decât să protesteze împotriva modului în care evreii parazitau pe etnia românească. Cum vă explicaţi atacurile împotriva lui Eminescu? Chiar în reviste literare de faimă.

S.D.: Analizat cu atenţie, Eminescu ar valida din capul locului ideea că românii nu sunt antisemiţi. Ori, la ora actuală, e mare nevoie ca românii să apară antisemiţi.

F.P.: Cine urmăreşte acest lucru?

S.D.: Toţi aceia care au interesul să surpe identitatea naţională. Fiindcă această identitate naţională e principala stavilă împotriva omogenizării economice care se pune la cale.

F.P.: Sunteţi împotriva Europei unite?

S.D.: Da, sunt împotriva Europei unite în felul acesta. Consider naţiunea ca organism fundamental. Din acest punct de vedere sunt de partea absolută a dreptei franceze şi, mai cu seamă, fac reverenţe nesfârşite doamnei Margaret Thaecher, a cărei opinie o împărtăşesc integral.

Convorbiri cu Petre Ţuţea

"EMINESCU E ROMÂNUL ABSOLUT"

Convorbirea inedită pe care o redăm mai jos a avut loc în data de 26 mai 1990 între Petre Ţuţea şi un grup de studenţi apropiaţi Magistrului. Având loc la câteva zile după alegeri discuţiile au un accentuat caracter politic. Convorbirea, condusă de Marian Munteanu, poate surprinde prin tonul degajat, absolut firesc într-un cerc de apropiaţi. Dacă publicăm acest material, o facem din dorinţa de a-l descoperi, în toată complexitatea lui pe cel care a fost marele gânditor creştin Petre Ţuţea (trecut în lumea celor drepţi la 3 decembrie 1991). Dialogul păstrează şi promovează nealterat cultul faţă de Cruce şi Neam, aşa cum ne-a fost relevat de marele român Petre Ţuţea.

Marian Munteanu: Ziarele Frontului ne acuză că suntem legionari.

Petre Ţuţea: Orice om care e întreg acum e acuzat că e legionar.

MM: Aţi auzit că Iliescu a prezentat la Televiziune un aşa-numit manifest al Mişcării Legionare? Un manifest penibil care nu putea să aparţină în nici un caz unei aşa-zise Mişcări Legionare.

PŢ: Şi scria "Heil Hitler"?

MM: Da.

PŢ: Hitler i-a somat pe legionari să părăsească puterea. Mi-a spus Mikoian (la Moscova) că a fost o lovitură de stat a lui Antonescu, acuzându-i pe legionari că sunt bolşevicii Balcanilor. Şi Hitler, care era debil mintal şi dement, i-a dat asistenţă militară lui Antonescu şi a somat Garda de Fier să cedeze puterea. Cum să strige "Heil Hitler"? Salutul legionar este "Trăiască Legiunea şi Căpitanul". Nu cunosc nici măcar salutul. Tâmpiţii!

MM: Ei afirmă că în România ar fi reapărut, s-ar fi reorganizat Garda de Fier. Aşa spune presa comunistă.

PŢ: Nu cred. Aşa cred ei. Păi, e adevărat că un român absolut trebuie să fie legionar. Când vede legionari, Iliescu moare jumate de frică.

MM: Aprobaţi perspectiva reînfiinţării Mişcării Legionare?

PŢ: Nu e nici o perspectivă. Ultimul legionar cu care am discutat a fost Alecu Constant, fost ministru al presei în timpul guvernării legionare. N-am mai întâlnit nici din întâmplare legionari. Ca şi cum nu mai există Garda de Fier. Asta e invenţia ovreilor.

Deşi contextul social-politic e acelaşi, nu mai e posibilă apariţia Mişcării Legionare. Chiar dacă gestul pe care l-a făcut Codreanu când s-a urcat pe o fabrică la Iaşi şi a pus steagul tricolor in locul celui roşu a fost o luptă împotriva pericolului bolşevizării României. Şi acum contextul e acelaşi. Numai că hoitul iudeo-american ţine ruşii pe Elba.

MM: Colonelul de securitate care ne-a anchetat, l-am văzut după Revoluţie... Şi din nou a spus să nu mergem la dumneavoastră, că e periculos, că sunteţi fascist. Eu am spus că nu sunteţi, în nici un caz, fascist. El mi-a spus că sunteţi legionar, şi i-am spus că se poate să fiţi legionar, dar nu fascist.

PŢ: Nu înţelege, că e cretin.

MM: Ştiţi că, pentru faptul că noi veneam pe la dumneavoastră, despre noi s-a spus că am fi legionari?

PŢ: Cine?

MM: S-a lansat zvonul. Că noi, cei care am fost prin preajma dumneavoastră, suntem legionari, suntem fascişti.

PŢ: Păi, domnule, ori sunteţi legionari, ori fascişti. Mişcarea Legionară a fost o mişcare mistică, teologal fundată. Singura extremă dreaptă mesianic creştină de pe continent. Mussolini era ateu, Hitler era cu mituri germanice.

MM: Îl recunoaşteţi ca Patriarh al României pe Teoctist?

PŢ: Sigur. Indiferent ce a făcut înainte, eu nu am dreptul să-l judec. Noi suntem biserică autoritară. Dacă vezi un popă beat, îi spui: "Părinte scump, cât eşti de treaz! Sărut mâna!". N-ai voie să observi. Numai ierarhia sacerdotală şi Sinodul... S-a opus Sinodul ca el să fie acum Patriarh?

MM: Nu.

PŢ: Nu? Deci, este.

MM: Cum aţi defini mişcarea comunistă?

PŢ: Iau un Cod Penal cu trihotomia, tripartita diviziune a infractorilor: crime, delicte şi contravenţii. Definesc crimele pe rând, delictele pe rând şi contravenţiile pe rând şi scriu dedesubt: comunismul e infractor la ordinea universală, naturală, prezentată în acest integral Cod Penal. Ei sunt infractori, comuniştii nu sunt oameni politici. De altfel, Douglas, ministrul de externe al Americii, a dat o definiţie a comunismului: există în dreptul penal crime continue şi crime continuate. Comunismul e o crimă continuă. O crimă se vede, nu? Subalternul meu la studii, la Economia Naţională, unde am fost director, a făcut un calcul: ce se întâmplă cu România Mare, organizată ultramodern din punct de vedere agrar. Ştii ce poate face România Mare? Hrăneşte toată Europa centrală. Şi acum, facem coadă la ziare. E bun comunismul, nu?

MM: Cum vă explicaţi că Iliescu apare în biserică la slujbele religioase, îşi face cruce, ţine coliva?

PŢ: Păi, un drac poate să-l ducă, evlavios, la biserică. Nu-l împiedică nimeni pe drac să intre în biserică.

MM: A câştigat mult cu asta. Popularitate.

PŢ: Păi, da, că sunt mulţi proşti. Întrebam, de pildă, pe un popă în închisoare, la Aiud. "Părinte, dracul ce virtuţi are în demonologia creştină?". "E şi taumaturg. Pentru ca ispita să fie cât mai mare şi poarta mântuirii cât mai strâmtă, dracul te poate încerca şi cu minuni". Dar nu suntem pierduţi ca popor. Poate că Dumnezeu are milă de noi şi ne mai dă un picior în cur. Uneori zic că nu-i nimic de făcut. Dacă Eminescu, despre care Iorga spune că-i expresia integrală a naţiunii române, a avut momente de îndoială în ceea ce priveşte destinul poporului român, păi, cum să n-am eu? Eu nu sunt el. Nu e nici un român ca el. E român absolut. L-am definit eu. Un tânăr m-a reprodus: "cum îl puteţi caracteriza pe Eminescu după atâtea caracterizări?" - "Sumă lirică de voievozi".

Am impresia că, dacă Iorga spune despre Eminescu că este "expresia integrală" a naţiunii române, probabil că Iorga şi-a dat seama că tânărul ăsta ştie tot.

MM: Cam ştie tot.

PŢ: ...cum spunea Lucian Blaga: "Eminescu reprezintă ideea platonică de român". Adică românul absolut. Toată lumea trebuie să recunoască asta.

MM: Dacă o să iasă ceva bun în ţara asta...

PŢ: Datorită lui...

MM: Datorită lui o să iasă. Dacă nu, ne ducem de râpă. Şi eu cred că n-o să ne ducem de râpă.

MM: L-aţi ascultat pe Goga cu "Ideea Naţională"...

PŢ: Pe mine m-a anchetat un colonel de jandarmi, despre care am vorbit la un seminar. "Unde eşti student? D-ta ai fost văzut că ai distrus o firmă."Da". "De ce? D-ta nu ştii că părinţii dumitale plătesc impozite, pentru că statul obligă să fie garantată proprietatea privată după Constituţie? Si tot ce-aţi distrus,totul, e obligat să repare? Si plăteşte impozit tatăl dumitale, taţii din toată ţara? Dar, de ce ai făcut asta?". "N-am putut să mă stăpânesc, după entuziasmul creat de Octavian Goga la Teatrul Naţional, despre ideea naţională." Eu vă înţeleg foarte bine, că eu n-aş avea nici un rost ca jandarm dacă dumneata te-ai putea stăpâni. N-am avea slujbă,noi ăştia. Pentru nestăpâniţi ca dumneata iau eu leafă".

MM: În ce an de facultate eraţi?

PŢ: În anul I, mi se pare.

MM: Deci, avea Goga darul acesta.

PŢ: Mamă, ce orator era... Goga e un om mare. Era la Budapesta delegaţia României. Şi unul, Victor Radu, nepotul lui

Agârbiceanu, scriitorul, era ataşatul de presă al României la Budapesta. Şi eu făceam parte din delegaţia României care negocia nişte acorduri cu Rusia. Economice. Şi ne-a invitat la masă ministrul României la Budapesta şi soţia lui. Ne-a dat o masă princiară şi, înainte de a ne duce la masă, eu stau de vorbă cu Victor Radu. Mă prezint... "Vrei tu să mergi cu mine la facultatea de litere a Universităţii din Budapesta?" "Ce să caut, dom'ne, nu ştiu ungureşte". "Ştiu că nu ştii. Dar traduc eu. Eu ştiu perfect. Am făcut liceul unguresc". "Ce să caut eu acolo?". "Păi, tu eşti naţionalist". "Sunt". "Hai să vezi un portret de naţionalist". "Pe cine?". "Pe Goga. De vreo trei zile trăncăneşte un profesor universitar maghiar despre rolul dizolvant în imperiul austro-maghiar al poetului român Octavian Goga. Ca să te umfli un pic în pene. Dacă eşti naţionalist, te duc acolo".

MM: Rolul dizolvant al lui Goga. Corect! Aşa e...

PŢ: Şi avea un farmec personal inefabil. Şi poet mare...

MM: Aţi discutat cu el personal?

PŢ: Nu. Am avut ocazia să-l cunosc, dar la data aceea puţeam a căcat. Eram de stânga.

MM: Eraţi de stânga. Cred că nu v-aţi fi înţeles prea bine cu Goga.

PŢ: Nu m-am înţeles bine nici cu mine. Şi când m-am convins de nulitatea poziţiei mele... Fără Dumnezeu, omul rămâne un biet animal raţional şi vorbitor, care vine de nicăieri şi merge spre nicăieri. Aşa am încheiat la un interviu, la televiziune. Dar asta n-a apărut la televiziune. S-a redus.

MM: Da, dar când v-a vorbit Goga, în '24, nu eraţi de stânga.

PŢ: Nu eram.

MM: E greu să fii de stânga.

PŢ: Este cum ai pierde mereu bani, pentru că nu cunoşti cele patru operaţii aritmetice şi faci doi şi cu doi fac douăzeci şi pierzi din buzunar. Cum să fii partizanul unei erori incurabile? Ireversibile.

MM: Când aţi renunţat la poziţia de stânga, din tinereţe? Ştiţi că mi-aţi povestit că în '33, în timpul grevelor, scoteaţi un ziar, de stânga. Chiar "Stânga" se numea.

PŢ: Cu Pandrea.

MM: Da, cu Petre Pandrea.

PŢ: Când Armand Călinescu a tras în muncitori, noi am cerut pâine, nu gloanţe, pentru muncitori. Călinescu trece drept intelectual în "Magazin Istoric". Deşi era doctor în drept de la Paris, era analfabet. Iar eu, considerat putoare reacţionară.

MM: Aţi fost dintre cei care au luat partea muncitorilor în '33.

PŢ: Da. Am greşit...

MM: Am auzit că şi alţii i-au apărat pe muncitori în '33,chiar şi în Parlament.

PŢ: Codreanu. Eram generoşi, dom'ne. Păi, de ce nu se spune în Piaţa Universităţii că "sunteţi victime, domnilor muncitori,nu vedeţi că vă înşeală,nătărăilor!"

MM: Nu prea ascultă. Au pretenţia că au descoperit adevărul universal în persoana lui Iliescu.

PŢ: Lasă-i, să vezi ce plătesc.

MM: Plătim cu toţii, ca naţiune.

PŢ: Păi, chiar naţiunea trebuie să sufere,pentru că eu nu-mi pun nădejdea în America. Suntem încercuiţi. America ne-a cedat. Eu sunt atent la ce se întâmplă la Washinghton, la ce face Gorbaciov.

MM: Iar sunteţi "duşman al regimului",domnule profesor.

PŢ: Asta nu-i regim.

MM: Dar ce e, domnule profesor?

PŢ: E cum ai spune:toţi infractorii au şi ei legile lor. În Codul Penal. Ăştia sunt toţi clienţii Codului Penal.

MM: Ăştia-s nişte aventurieri,după părerea mea, vor să se căpătuiască.

PŢ: Atât. N-au nimic comun cu naţiunea română.

(va urma)

ŢUŢEA - UN FILOSOF NEIMPORTANT?
LIICEANU - UN NECROFAG DE CLASĂ!

Este, e adevărat, o anumită inflaţie pe piaţa românească, de carte. Suntem inundaţi de maculatură porno, poliţistă, de romane de dragoste dulceagă şi reeditări ale unor cărţi de succes, dar nu de valoare, din trecutul mai mult sau mai puţin îndepărtat. Din când în când apar şi cărţi de valoare.

Unele trec neobservate, altele, cum este cazul "Pendulului lui Foucault", sunt mai greu de digerat de către publicul cititor şi nu stârnesc comentarii nici în presă şi nici în cafenele, unde se desfăşoară, acum, viaţa noastră publică.

Cu opera filosofică a lui Petre Ţuţea s-a întâmplat ceva deosebit. Ea a prins imediat tânăra generaţie, căreia avea să-i comunice ceva, cu toate că puţini au mai auzit, înainte de decembrie 1989, de numele gânditorului român, claustrat într-o celulă bucureşteană.

După epuizarea mitului Noica, a mitului Eliade, a mitului Cioran, tânăra echipă de intelectuali l-a descoperit, totuşi, pe Ţuţea. Şi a găsit în cărţile sale ceea ce lipsea din cele ale înţelepţilor români cunoscuţi, adică un sistem. Lucrul poate deranja pe cineva, iar primul care a sărit împotriva martirului gândirii româneşti a fost, normal, cel care a încercat să-şi facă platformă, sugând din seva unui moralist ecletic şi spumos, dar fără de substanţă creatoare. Mă refer la Gabriel Liiceanu şi la Constantin Noica. Nu am nimic nici cu unul nici cu celălalt, să-i fie ţărâna uşoară. Rău este că, aşa cum ne-am învăţat, ne trezim din când în când să ne negăm valorile. Iar Ţuţea este o valoare pentru spiritul românesc. Indiferent ce se trezeşte să sporovăiască Liiceanu. "Eu deschid tratatul de antropologie şi mă plictisesc. Ţuţea nu este un autor", declară pasagerul de la Păltiniş. După el, Ţuţea este o păcăleală. Şi e păcat. Pentru că, în optica multora, opinia unui Liiceanu poate fi atât de importantă, încât să facă o operă să nu mai fie citită. Iar opera lui Ţuţea există, ea este scrisă, oricât ar declara-o elevul lui Noica orală şi decăzută din dreptul de a intra în sfera filosoficului. Dacă ar fi avut şansa să trăiască în antichitate, sigur editorul de la Humanitas (numele editurii nu este întâmplător) l-ar fi declarat şi pe Socrate drept un impostor în ale gândirii. Aşa se poartă şi acesta este spiritul celor care nu sunt în stare să dea o operă proprie. A terfeli, însă, acum, când este mai necesar ca oricând să ne aplecăm asupra cărţilor de valoare, tocmai numele celui care, după căderea dictaturii, a fost în stare să ne ofere o asemenea operă, este, fără nici o îndoială, o faptă necugetată sau o greşeală deliberată cu consecinţe imprevizibile. Nu pentru cariera postumă a lui Ţuţea, ci pentru cea antumă a lui Liiceanu.

Marius PETRAŞCU

Un hermeneut al sacrului: Mircea Eliade

-- cercetare şi metodă integrală în Istoria Religiilor --

În prefaţa Tratatului de Istorie a Religiilor a prietenului său Eliade, George Dumizil atrăgea atenţia la un moment dat asupra cantităţii enorme de deşeuri apărute de-a lungul constituirii acestei ştiinţe ca disciplină de sine stătătoare şi a rolului de judecător care îi revine profesorului de "istoria religiilor" de a alege sămânţa bună în amalgamul de ştiinţe agitătoare care au considerat-o "ancilla historiae", un caz particular al istoriei civilizaţiilor sau al istoriei ca stare. Nu întâmplător, de aceea, Mircea Eliade în "Images et symbol" - Paris, 1952, pg. 36, scria ferm: "în expresia Istoria Religiilor accentul nu trebuie să cadă pe cuvântul istorie, cât pe cuvântul religie", cercetătorii trebuind să dea dovadă de acrivie şi să nu confunde această disciplină nici cu antropologia, nici cu etnologia, nici cu sociologia sau psihologia, cu toate că, pe de altă parte, el insistă asupra necesităţii de a utiliza, integra, articula rezultatele obţinute prin diverse metode apropiate fenomenului religios; cu alte cuvinte, de a valoriza la maxim descoperirile relative privitoare la arhetip şi simbol. Ca urmare a acestui fapt, cercetătorul de istorie a religiilor trebuie să-şi asume, în concepţia lui Mircea Eliade, o triplă responsabilitate integratoare, şi anume: istorică, fenomenologică şi hermeneutică.

DEMERSUL ISTORIC. Pentru cercetătorul român, orice fenomen religios este în acelaşi timp şi un fenomen istoric hermeneut, pentru că toată experienţa religioasă se produce într-un context istorico-cultural bine determinat. Demersul istoric este indispensabil în vederea reconstituirii formelor religioase, pentru că ele, find motrice potenţiale, se degajă într-un anumit context socio-economic şi cultural-politic, cu anumite particularităţi specifice timpurilor respective. De aceea cultura istorică trebuie să îmbrăţişeze toate formele culturale ale religiilor arhaice, conturate desigur cu acelea ale marilor religii istorice, Eliade având un prilej unic de a cerceta două surse de primă mână: marile religii ale Asiei şi tradiţiile orale ale popoarelor fără scriere. La cele spuse mai sus trebuie să adaug documentele palpabile, vizibile ale istoricilor, etnologilor, sociologilor, istoricul religiilor nesubstituindu-se acestora, ci numai informându-se asupra progreselor realizate în domeniile lor.

DEMERSUL FENOMENOLOGIC. Dacă fenomenul religios poate fi înţeles, într-un context socio-democratico-politico-cultural, dintr-o anumită perspectivă, tot aşa trebuie să se înţeleagă şi să se facă distincţia că experierea religioasă, viaţa spirituală ca atare, transcede aspectele istorice şi socio-culturale la un moment dat. Un fapt spiritual presupune pe de-o parte fiinţa umană într-o dimensiune psihologică, socială, economică, dar pe de altă parte aceste condiţionări în ultimă instanţă nu epuizează şi nu explică discursul asupra vieţii spirituale; toţi istoricii constată că experierea religioasă relevă un comportament care depăşeşte cu mult comportamentele istorice. Marilor teorii asupra religiei Mircea Eliade le reproşează faptul de a fi redus ştiinţa religiilor fie la un fapt istoric, sociologic, etnologic, psihologic, la aşa numitele "isme" descralizatoare, reducţionisme mai mult sau mai puţin comode, caracterizate printr-un comportament non-religios, ele pierzând din vedere un lucru elementar: că faptul religios în esenţa lui constituie o experienţă sui generis datorită întâlnirii omului cu sacrul. În ochii lui Mircea Eliade, de aceea teologul şi istoricul german Rudolf Otto - Das Heiliger 1917 - Sacrul - are marele merit de a fi deschis şi analizat diversele modalităţi ale experierii "numinosului", de a fi pus în lumină etapele şi conţinutul acestei experienţe, şi anume sentimentul de nimicnicie în faţa Creatorului, acel "misterium tremindum et fascinans", exprimate prin cuvintele: qadosh, hagios, sacer. Prin această apropiere de sacru, omului i se descoperă o primă faţetă a acestuia, numinosul - "numen-zeu, anyod eva", "das gonz endere" - altceva decât profanul, care duce, la rândul ei, la descoperirea altei faţete a sacrului datorită gândirii axiologice, anume valoarea exprimată sub numele de "sanctum" şi în prezenţa căreia profanul apare ca non-valoare şi păcatul ca antivaloare. Acum putem înţelege cuvântul religie, re-legere - legătură mai bine, în esenţa ei aceasta fiind relaţia omului cu sacrul descoperit sub forma hierofaniilor - arătorilor, descoperirilor şi care astăzi "se situează mai mult sub semnul logosului".

Descoperirea acestor două faţete ale sacrului se datorează, pe de altă parte, şi existenţei unei dispoziţii originare a spiritului uman numit "dat aprioric" prin care omul dintotdeauna a fost din illo tempore "homo religiosus", cu alte cuvinte, într-un limbaj nemetaforic, religia este în acelaşi timp un teandrism de dor şi împlinire. Din această cauză, pentru cercetătorul român fenomenologia are o dimensiune nouă, ea nelimitându-se la demersul înregistrării manifestărilor istorice ale comportamentelor omului religios, ci o orientează în sensul aprofundării semnificaţiilor şi articulaţiilor acestui comportament, în studiul omului "nefiind vorba atât de fiinţa istorică, cât de faptul că omul este un simbol mereu unic" (Images et symbol, pg. 43). Pentru a cerne fenomenele religioase de cele istorice, Eliade va introduce în metoda sa de cercetare un cuvânt tehnic adecvat şi comod: hierofania; toate fenomenele religioase sunt hierofanii, adică manifestări ale sacrului care au altă structură decât cea naturală. Aici este inima metodei lui Eliade, istoricului religiilor rămânându-i în cercetarea sa o misiune unică: "identificarea prezenţei transcendentului în experienţa umană" (Fragments d'un journal, pg. 319).

DEMERSUL HERMENEUTIC. Dacă fenomenologia religioasă identifică şi clasează, după o anumită morfologie şi o anumită tipologie, fenomenul religios, acesteia îi este interzis de a face exegeza faptelor religioase exprimate, a le interpreta şi ordona într-o perspectivă generală (Mephistopheles et landrogine, pg. 245).

Este, cu alte cuvinte, vorba de a descifra în faptele religioase conţinutul lor transistoric din perspectiva omului total:"mă gândesc că este util de a repeta că homo religiosus reprezintă omul total" (Nostalgie des origines, pg. 30). Gândirea logică şi valorică ,conştiinţa de sine, liberul arbitru, cu alte cuvinte corolarul, care este întreaga cultură şi civilizaţie, înseamnă pentru Eliade urmarea unui dat ontologic definit şi mai ales acceptat ca "dar" în creştinism sub numele de fiinţare şi devenire. Prin fiinţare, prin a fi, omul sesizează diferenţa valorică dintre Creator şi creatură, dintre finit şi infinit, sesizează că alături de homo sapiens - omul înţelept, homo faber - omul creator, homo metafizicus - omul însufleţit de aflarea adevărurilor prime, homo estimans - omul cu simţul valorii, omul este şi homo religiosus, adică "omul total", toate caracteristicile de mai sus având pentru el o valoare sacramentală: "a trăi ce am în sine, mărturiseşte Eliade, este un act religios, sacrul fundamentând existenţa omului în lume".

Cuvintele Fericitului Augustin "M-ai făcut pentru Tine, Doamne, şi neliniştit este sufletul meu până nu se va odihni întru Tine" arată în modul cel mai fericit această perspectivă generală, pe de o parte de a fi dependent de un sistem de referinţe absolut, iar pe de altă parte capacitatea omului de a fi "om total" pe calea Adevărului şi Vieţii conform mărturisirii atât de inspirate a Sfântului Evanghelist Ioan: "Dumnezeu este Iubire", Dumnezeu este relaţia dialogică întru desăvârşire.

Pentru Eliade deci nu este suficient de a sesiza semnificaţia unui fenomen religios într-o cultură dată - şi prin urmare de a descifra mesajul său, cât de a studia şi înţelege istoria sa într-un ansamblu general istoric, hermeneutica fiind transformatoare sau integratoare a omului în universul religios. In definitiv, pentru el, istoria religiilor este "o hermeneutică totală pentru că este chemată să descifreze şi să explice toate întîlnirile omului cu sacrul, din preistorie până în zilele noastre" (Nostalgie des origines, pag. 124).

Graţie hermeneuticii, Eliade vede în istoria religiilor o ştiinţă umanistă destinată a juca un rol de prim plan în devenirea omului,"hermeneutica se erijează într-o sursă inepuizabilă a culturii,căci în definitiv toată cultura este constituită dintr-o serie de interpretări şi de revalorizări", care va duce în final la un nou tip de umanism.

Preot Lector Dr. Stelian MANOLACHE

NAŢIA RĂMÂNE PÂNĂ LA SFÂRŞITUL LUMII

- Interviu cu Părintele Ioanichie Bălan -

Reporter: Părinte, am observat că încep copiii să-şi ducă părinţii la Biserică.

Părintele Ioanichie Bălan: Copiii mici sunt foarte deştepţi, e o trezire a lor. Şi au o vocaţie pentru mănăstiri cum nici nu bănuiţi. Dar studenţii - puţini vin la mănăstiri. Şi de nu se vor întoarce înapoi, păcat de cultura pe care o acumulează. Căci nu vor servi cu ceva util, constructiv şi spritual Ţara aceasta care se numeşte România. Încă se mai numeşte România, dar nu vedeţi că toţi vor să ne facă precum Iugoslavia? Nu vedeţi că vor să ne distrugă? S-au pierdut cântecele, doinele româneşti, nu se mai păstrează melosul popular curat, ortodox. Iar singura noastră salvare este credinţa curată în Dumnezeu.

R: Şi ce am putea face noi concret, Părinte?

Pr. I.B.: Faceţi un comitet de studenţi, mergeţi duminica pe la spitale, la casele de bătrâni, ajutaţi cu cuvântul, mângâiaţi, sfătuiţi, combateţi casele de desfrâu. Mergeţi la mănăstiri, la preoţi bătrâni care să vă lumineze, să vă binecuvinteze, să vă călăuzească. Şi lăsaţi-vă de practica asta nebună yoga şi de altele pur budhiste. De ce atâta oscilaţie între creştinii ortodocşi? Păi, cum vine asta: când comunist, când yogin, când budhist?

R: Consideraţi că e nevoie de un misionarism ortodox?

Pr. I.B.: Ortodoxia activă e o misiune. Misionarismul se face de la om la om. Dar pentru asta trebuie să trăiţi voi, să vă curăţiţi de păcatele tinereţii, să citiţi cât mai multe cărţi teologice. Faceţi o facultate de teologie de Braşov. Sau măcar cursuri facultative de religie în cadrul facultăţii. Veţi putea preda chiar religia. Să ştiţi voi întâi câte ceva din frumuseţea Ortodoxiei, din trăirea întru Hristos, ca să puteţi trage şi pe alţii spre Hristos, să puteţi fi o luminiţă aprinsă acolo unde veţi trăi. Trebuie să faceţi ceva. Eu sunt un om mai de baricade. Ori facem ceva, ori ne ducem la culcare. Nu vedeţi? În trei ani de zile ne-au biruit toate tentaţiile occidentale. A rămas ţara asta aproape pustie. Tineretul s-a împuţinat cu unu la zece, că se omoară copiii ca la măcelărie. Şi mai vrem pace, şi mai vrem pâine de ajuns, şi mai vrem bucurie... E un genocid la scară naţională dirijat din afară.

R: Spunea Rădulescu-Motru că nu există compatibilitate între naţionalism şi ortodoxie. Dumneavoastră ce părere aveţi?

Pr. I.B.: Rădulescu-Motru a spus aceasta, dar el nu e o mare autoritate în materie de religie. Poate în filosofie, dar noi nu filosofăm. Filosofia noastră e trăirea întru Hristos. Sfânta Evanghelie spune că la sfârşitul lumii vor fi chemate toate neamurile. Deci naţia şi naţionalismul rămân până la sfârşitul lumii. Ba mai mult, fiecare neam şi ţară au îngerul lor păzitor. Neamurile creştine trebuie să rămână. Iar creştinii trebuie să fie la locul lor, echilibraţi, serioşi, studioşi şi să nu se dezlipească pentru nimic în lume de pământul străbun în care i-a născut Dumnezeu. De ce există tentaţia de a pleca în altă ţară? Credeţi că, afară de Dumnezeu, ne vrea cineva din lume? Cine-şi pune nădejdea în Răsărit şi Apus se înşeală amarnic. Numai în Dumnezeu, în smerenia, răbdarea şi deviza părinţilor noştri, a românilor dintotdeauna, ne putem pune speranţa. Nu ne-au scos de aici nici turcii, nici tătarii, nici ruşii, nici nemţii, nici austro-ungarii, şi nici de-acum nu ne va scoate nimeni. Doar Dumnezeu, dacă ne vom îndepărta de El. Aşa că, treziţi-vă, luaţi aminte şi, cot la cot cu preoţii, cu călugării, la post, la rugăciune, la spovedanie, la studii. Aşa trebuie să fie o Ţară creştină care poartă Crucea de două mii de ani. Nu suntem de ieri, de azi, nu ne-am dat acuma jos din copac, ca maimuţele. Suntem de două mii de ani creştini ortodocşi şi acum ne atacă la metru pătrat cei care nu sunt ortodocşi şi care, cum au făcut şi în Iugoslavia, vor să vadă jos capul Ortodoxiei. Toată lumea vede Raiul în Apus, nu-l mai vede în sus, la Hristos.

R: Despre Europa unită ce părere aveţi?

Pr. I.B.: Sub comunism se vorbea de următoarea deviză: "Proletari din toate ţările, uniţi-vă!". Acum se vorbeşte despre Noua Ordine Mondială, care se va impune peste tot cu semnul lui Antihrist: 666. E nevoie să vă spun cine urmăreşte acest lucru? Europa unită duce mai repede la sfârşitul lumii. Aşa că, legaţi-vă de Hristos şi rezistaţi tuturor tentaţiilor diavoleşti şi omeneşti. Lumea umblă după senzaţional. Toţi directorii ziarelor mari sunt din Casa Europei. Am spus totul, nu vă trebuie dicţionar. Preşedintele TVR, cine e? Un nebotezat. Cele peste douăzeci de milioane de români au ajuns să fie conduşi de nebotezaţi şi de oameni care nu cred în Dumnezeu. Eu atâta vă spun, întoarceţi-vă la Sfânta noastră Biserică Ortodoxă străbună. Cu asta am încheiat, mergeţi şi vă rugaţi.

A consemnat Crina IANCULESCU

GRUPAREA TÂNĂRĂ

"Pentru poezia creştină"

MARIA MAGDALENA

Să nu m-atingi.
Să nu m-atingi.
Am fost
Un rost fără de rost.
Încerc să viu din umbra ceţii,
Lacrimă în izvorul Vieţii.
Lacrima ce spală
Sfintele Lui picioare,
Căci cine din cădere moare
odată, demult,
la Înviere
Iubeşte
mai
Mult.

Virginia NEACŞU

DE CE SA PLEC ?

De ce să plec din satul copilăriei mele,
Să rătăcesc prin umbra atâtor chipuri rele,
Să pierd chiar universul pădurii de stejar
Si chipul Preacuratei zâmbind de pe altar?

De ce să plec din locul în care m-am născut?
Aici întâia oară lumina am văzut
Şi candela aprinsă cu stropii suferinţei;
Aici se-nalţă tainic chiar semnul biruinţei.

De ce să plec pe căi, departe, neumblate?
Suntem creştini români cu nume nepătate.
În noi vibrează adânc chemările străbune
Şi imnurile slavei "Ajută-ne, Stăpâne!".

De ce să plec în ceasul reînvierii noastre?
Se-aprind troiţe multe prin crezurile voastre.
În veci în noi va fi o singură simţire
Sădită şi păstrată de-a Domnului iubire.

Ioan Horia RANGA

BUCURĂ-TE, MARIE, CEA MAI CURATĂ EŞTI!

Bucură-te, dimineaţă în care-am înviat,
Sensibil anotimp cu raze înveşmântat,
Imnul bucuriei cu note cereşti!
Bucură-te, Marie, cea mai curată eşti!

Bucură-te, candelă aprinsă în sfinte altare,
Mireasma revărsată dintr-o scumpă floare,
Izvorul unei vieţi adânc duhovniceşti!
Bucură-te, Marie, cea mai curată eşti!

Bucură-te, că şoapta acum este Cuvânt,
Divinul si umanul în Noul Legământ,
Prin flacăra iubirii ce-n suflet o topeşti!
Bucură-te, Marie, cea mai curată eşti!

Bucură-te, mugur hrănit prin seva luminii,
Aripă ce-nalţă taina împlinirii
Sfântă mai presus de cete îngereşti!
Bucură-te, Marie, cea mai curată eşti!

Ioan Horia RANGA

EMINESCU

M-am născut
din cuvântul lui sfânt,
din floarea de tei ce-i picură-n gând,
din dragostea lunii cu-ai nopţii luceferi,
în codrul pustiu, din lacul cu nuferi

din seva cuvântului DOR m-am născut,
din susurul dulce al unui izvor
din al plopilor număr infinit, făr-de soţ,
din doina cea sfântă-a românilor toţi

m-am născut,
sub sabia lui Mircea şi-a lui Baiazid
în lupta crescândă-ntre viaţă si moarte
din slova lui dulce înscrisă-ntr-o carte.

M-am născut
din numele lui cu mireasmă de lut.

Crina IANCULESCU

Preot Profesor Dumitru STĂNILOAE

SUNTEM PROTOLATINITATEA

E greu de a enumera toate motivele pentru care suntem şi ţinem să fim neam ortodox. Vom încerca să înşirăm doar unele dintre aceste motive.

1. Ortodoxia ne-a menţinut ca un neam unitar şi deosebit, cu un rol important între popoarele din Orient şi Occident. Ea ne-a dat puterea să ne apărăm fiinţa faţă de îndelungata ofensivă otomană, constituind un zid de apărare şi pentru popoarele din Occident, deşi pe de altă parte, ne-a ajutat să ne apărăm fiinţa şi faţă de unele popoare din Occident. Am apărat prin ea poarta Occidentului în faţa avalanşei otomane, dar ne-a fost şi o poartă care ne-a apărat de pofta de stăpânire şi de nimicire a acelor popoare din Occident. Ne-am apărat prin Ortodoxie, fiinţa noastră din partea năvalei prelungite a otomanilor, dar şi din partea unor popoare din Occident, ajutându-ne să avem şi un rol în apărarea Occidentului.

Fără Ortodoxie istoria noastră n-ar fi dobândit gloria din vremea lui Mircea cel Bătrân, a lui Mihai Viteazul, a lui Ştefan cel Mare şi a altor voievozi.

Dar ortodoxia nu ne-a dat numai puterea să ne apărăm fiinţa naţională şi liniştea Occidentului, ci ne-a dat şi puterea să contribuim la menţinerea popoarelor (grecilor şi slavilor) din Balcani. Ţările noastre au adăpostit cultura acelor popoare şi le-au dat puterea să se dezvolte şi totodată le-a dat puterea să se menţină chiar ajunse sub jugul otoman. Am susţinut mânăstirile din Sfântul Munte, bisericile şi mânăstirile din acele ţări inclusiv cele din Ţara Sfântă.

Prin ortodoxie poporul nostru a jucat, ca un fel de centru, un rol apărător pentru Orientul şi Occidentul european. Câtă vreme Europa a stabilit prin cruciade şi în alte forme popoarele din Răsăritul ei, poporul nostru a avut un rol pozitiv şi pentru Apusul şi pentru Răsăritul european.

Rolul acesta îl vom putea îndeplini şi în viitor în noua Europă unită, care începe să se formeze. Ca popor latin ortodox, prin latinitate putem apela la popoarele din Occident să dezvolte relaţiile ecumenice cu creştinismul răsăritean, făcând posibilă o sinteză între spiritualitatea ortodoxă şi naţiunile occidentale, iar celor din Răsărit dându-le puterea să realizeze aceasta între Ortodoxia lor şi spiritul organizator al civilizaţiei occidentale.

Dacă poporul nostru s-ar rupe de Ortodoxie, ar înceta rolul lui de punte vie între Orient şi Occident, dar şi caracterul de sinteză unică a spiritualităţii lui între celelalte popoare, adică identitatea noastră cu totul deosebită, căci n-am format şi nu formăm numai o punte exterioară între popoarele din Occident şi cele din Orientul Europei, ci şi o sinteză spirituală originală între ceea ce le este propriu unora şi altora. Iar aceasta ne distinge nu numai de popoarele din Orient şi cele din Occident, ci şi de popoarele ortodoxe din Orient. Noi unim, în spiritualitatea noastră, luciditatea latină sau încrederea în înţelegerea raţională a realului, proprie Occidentului, cu sentimentul tainei nepătrunse a existenţei, propriu popoarelor din Răsăritul Europei. Dar noi ca latini aducem, în taina lucrurilor şi a persoanelor totodată, o lumină, mai accentuată decât popoarele slave, dar o lumină care nu mărgineşte, ci defineşte şi care e proprie popoarelor occidentale. În privinţa aceasta suntem mai aproape de spiritualitatea creştină primară, rămasă prezentă şi în spiritualitatea poporului grec, deşi cu o mai redusă trăire sentimentală a acestei lumini decât în spiritualitatea românească.

Poporul nostru aduce înţelegerea accentuată, dar şi simţită a tainei ca lumină, cu astfel o sensibilitate şi un echilibru al înţelegerii şi al simţirii. N-avem în acestea nici o tendinţă spre trezvia oarecum mai rece occidentală pentru că pornirea fierbinte a pasiunii întunecate şi nemărginite se iveşte uneori ca reacţie împotriva primei. Noi avem echilibrul delicateţei în această înţelegere luminoasă şi plină de un respect profund faţă de taina nesfârşită a persoanelor şi a lumii, în general, trăită în bucuria comuniunii. Prin echilibrul acesta suntem străini de orice unilateralitate, preţuind toate bucuriile, toate persoanele, toate faptele în importanţa lor, ca să nu mai vorbim de echilibrul românesc general între Orient şi Occident.

Vrem să ne pierdem unitatea noastră în această identitate unică, echilibrată, cuminte, fărâmiţându-ne în tot felul de grupuri neoprotestante, unilaterale, extremiste, care îşi afirmă în mod superficial orgoliul lipsei de păcat şi critică pe ceilalţi de toate păcatele, necunoscând conştiinţa smerită a imperfecţiunii proprii şi a delicateţei respectului tainei celorlalte persoane? Sau vrem să ne pierdem în haosul întunecat al confundării tuturor într-o esenţă care nu cunoaşte un Dumnezeu al comuniunii şi iubirii interpersonale pe care o cere aceasta şi de la noi, lăsându-ne atraşi de confundarea tuturor într-o esenţă indefinită, cum face budismul şi, în general, religiile orientale care văd în fundamentul indistinct al lumii acesteia ultima realitate?

2. Dar, prin ultimele descrieri ale spiritualităţii noastre creştine, am trecut de la reliefarea importanţei Ortodoxiei pentru neamul nostru la prezentarea valorii ei în ea însăşi.

Prin Ortodoxie ne-am păstrat credinţa creştină de la început sau (adevărata) credinţă primită odată cu începuturile existenţei noastre ca neam, această credinţă constituind astfel o componentă esenţială a spiritualităţii noastre.

În "Faptele Apostolilor", ucenicul Apostolului Pavel spune că în a doua călătorie misionară, deci după anul 50 după Hristos, ajungând împreună în Tros, "noaptea i s-a arătat lui Pavel o vedenie: un bărbat macedonean sta rugându-l şi zicând: Treci în Macedonia şi ne ajută". Şi Luca adaugă îndată: "Când a văzut el această vedenie, am căutat să plecăm îndată în Macedonia, înţelegând că Dumnezeu ne cheamă să le vestim Evanghelia... Plecând cu corabia... am ajuns la Filipi, care este cea dintâi cetate a acestei părţi a Macedoniei şi colonie romană. Iar în această cetate am rămas câteva zile". Acolo cea mai fierbinte primitoare a cuvântului lui Pavel a fost Lidia, care a rugat pe Pavel şi pe însoţitorii lui să rămână în casa ei (Fapte 16,9-15).

Din Filipi, Apostolul Pavel şi însoţitorii lui au dus creştinismul şi în alte oraşe macedonene, între care şi în Tesalonic şi Bereea (Fapte cap. 17) care până azi, purtând numele Veria este locuit aproape în întregime de macedoneni. Aceşti macedoneni erau traci, care purtau şi numele de besi. Besii se întindeau şi dincolo de Bosfor, în Bitia, sub numele de biti. Troia era unul din oraşele lor. Ei erau în fond un neam romanic, ca dovadă stă faptul că Enea, nepotul lui Priam, plecând din Troia după ce a fost cucerită de traci, se duce în Italia, unde întemeiază Roma. Dar o dovadă despre romanitatea acestor traci sau besi este şi faptul că numai ei rămân după plecarea armatelor romane din Dacia şi apoi din sudul Dunării vorbitori ai limbii romane, câtă vreme în Grecia, Egipt, Asia Mică această limbă s-a pierdut.

O dovadă a romanităţii acestei populaţii, dar şi a faptului că ea a fost creştinată înainte de Roma, unde Pavel şi probabil şi Petru merg abia mai târziu (Pavel a mers acolo după a treia călătorie misionară), este şi limba latină, dar o limbă latină deosebită de cea răspândită de la Roma în tot Occidentul, care s-a tradus în noţiunile fundamentale ale acestei credinţe pentru această populaţie: Făcător şi nu Creator, Fecioară şi nu Virgo, Înviere şi nu Resurection, Tată şi nu Pater, Dumnezeu şi nu Deus.

Dar ceea ce e important de semnalat este că poporul nostru, rămas legat de popoarele din Răsărit, a păstrat credinţa creştină aşa cum a primit-o la început, deci în forma ei precizată în scrierile Părinţilor din Răsărit.

BASARABIA

Aşadar, "Moldova este câte puţin din România, câte puţin din Moldova, câte puţin din Rusia, câte puţin din Ucraina, câte puţin din Turcia", "un stat policrom cu hotarele deschise din toate părţile, un stat multinaţional, pluricultural". Aceasta este părerea Consiliului Europei, exprimată de d-na Catherine Lalumière, referitoare la Basarabia.

Nu stim pe ce şi-a bazat afirmaţia distinsa reprezentantă a Consiliului Europei, dar cu siguranţă nu pe surse reale. Altfel ar şti că Moldova nu este un stat multinaţional, chiar dacă, prin deportări în masă şi prin înlocuiri de populaţii, ruşii ar fi vrut să-l deznaţionalizeze. Şi nici pluricultural, oamenii de cultură ai Republicii Moldova declarându-se români (nici măcar moldoveni!). Şi apoi, Moldova - noi preferăm să-i spunem pe numele ei firesc, Basarabia - nu este deloc din Rusia, Ucraina şi Turcia. Este în întregime pământ românesc, este parte din România, şi va reveni la locul său de drept, chiar dacă alţii preferă o Românie dezbinată.

Am crezut, sincer, că, o dată cu prăbuşirea imperiului sovietic, va putea afla întreaga lume adevărul despre "soviete"; în ceea ce ne privea, desigur, despre Basarabia. Dar s-ar părea că procesul de falsificare a istoriei nu s-a încheiat. Ba, din contră, e preluat de foruri internaţionale democratice, lucru ce ni se pare şi mai grav.

Nu ştim dacă declaraţia respectivă e făcută în necunoştinţă de cauză, sau pur şi simplu din rea-voinţă. În ambele cazuri ne permitem, însă, să spunem că este întru totul falsă.

Lăsând la o parte această declaraţie, care ne-a mâhnit până în adâncul fiinţei noastre româneşti,aş vrea să amintesc, cu o şi mai mare durere în suflet, soarta românilor "fără de ţară", dar cu sufletele cuprinse în întregime de Duhul Neamului Românesc. Mă refer la românii din Transnistria batjocoriţi şi înjuraţi de adevărate bestii ale omenirii, care nu fac decât să spurce noţiunea de om. Am ajuns să fim închişi în cuşti, mai rău decât animalele, pentru faptul că suntem români. Am ajuns să stăm batjocură străinilor. Dar cei ce ne-au adus aici nu-şi dau seama că nu fac altceva decât să ne întărească credinţa în Dumnezeu şi în Neamul Românesc. Nu ne calcă în picioare demnitatea, ci dimpotrivă, căci ce poate fi mai demn decât a lupta pentru Neamul tău?

Desigur, mâhnirea ne e mare. Şase fraţi de-ai noştri, şase ROMÂNI, sunt condamnaţi la moarte. Ochii ne plâng şi sufletele ne plâng. Poate că şi ochii fraţilor noştri din cuşcă plâng. Au soţii, părinţi, copii, prieteni. Ne au pe noi toţi, şi nu ne pot vedea, nu ne pot spune măcar încă o dată că sunt români. Dar noi ştim, ei vor rezista până la capătul acestei batjocuri. Dumnezeu a trimis pe însuşi Fiul Său să se jertfească pentru noi, oamenii. Şi de atunci, pentru Fiul lui Dumnezeu şi pentru Neamul lor s-au jertfit mii şi mii de oameni.

Fraţilor, Dumnezeu v-a dat vouă chinul lumesc, chinul trupului, dar v-a sădit in schimb în suflete credinţa, speranţa şi iubirea. V-a dat puterea de a lupta şi v-a făcut cinstea de a fi cei mai mari luptători români în viaţă. Chinul vostru nu e în zadar, ci el spală multe din păcatele poporului român. Iar Dumnezeu vă va răsplăti din plin.

Nu vă temeţi, fraţilor! Dumnezeu este cu voi! Iar noi, când Domnul va voi să pună capăt tragediei, vă vom spăla picioarele rănite, vă vom săruta mâinile şi vă vom acoperi cu laude, aşa cum vi se cuvine.

Până atunci, nu putem decât să ne rugăm pentru voi şi să vă trimitem, din lumea asta plină de păcate, ce a mai rămas curat din sufletele noastre.

Crina IANCULESCU

PROBLEMA MINORITĂŢII MAGHIARE

Una din caracteristicile fundamentale ale românilor este aceea că nu-şi pierd uşor cumpătul, oricât de mari ar fi încercările sorţii. Desigur, datorită conştiinţei identităţii naţionale şi a marii lor încrederi în puterea divină. E de înţeles astfel de ce nu ne-am grăbit a răspunde declaraţiilor iresponsabile ale episcopului reformat Laszlo Tokes, care nu s-a sfiit să declare că în România are loc o purificare etnică, fără a aduce nici o argumentaţie logică în susţinerea afirmaţiei sale. Dar nu putem să nu remarcăm că, de la obiectivele culturale pe care le enunţa iniţial, UDMR ţinteşte la autodeterminarea şi implicit autoguvernarea minorităţii maghiare. Ce se înţelege prin autoguvernare? Acţiunea de a se conduce singuri, fără amestec străin. Adică, fără amestecul statului român. Un fel de stat în stat.

Încercând să mascheze caracterul profund nedemocratic al partidului etnic, UDMR foloseşte până la saturaţie clişeele de natură democratică, oferind un discurs ireproşabil spre difuzare. Ceea ce ne afectează cu adevărat nu este discursul UDMR, total nerelevant în cazul partidului etnic, ci tendinţa de internaţionalizare a statutului minorităţii maghiare. Şi asta într-un context european în care unii susţin că problemele minorităţilor sunt probleme globale, depăşind competenţa statelor naţionale. Nu credem că punerea problemei în acest fel ar putea elimina tensiunile etnice. Pentru cei care ne tot amintesc de ţările cu tradiţie democratică, am vrea să amintim că Franţa şi Grecia nu recunosc existenţa minorităţilor de nici un fel (etnice, lingvistice sau culturale). A nu se înţelege că folosim cele două ţări ca modele. Înţelegem să sprijinim conservarea identităţii culturale a minorităţilor, cu o singură condiţie: respectarea statului naţional unitar român.

Florin PALAS

SCRISOARE DESCHISĂ
DOMNULUI ION CUCUVESCU,
PATRONUL SRIL-ului "LA REPUBLICA MARE"

Domnule Ion Cucuvescu, de curând am sărbătorit trei ani de când ne-am rebelegionarizat la coasta dumitale. Trei ani! Parcă nici nu-ţi vine să crezi. Trei ani de linişte! Linişte şi-atât! Ba de la 1 Mai muncitoresc încoace mai şi căscăm de ne dor fălcile, ne doare stomacul, ne doare a foame. Ştim! Şi pe mata te doare. Te doare în TVA.

Trei ani de linişte! De fapt ai fost sincer, ne-ai dat ce ne-ai promis, nici mai mult, nici mai puţin. Şi de atâta linişte îmi vine să urlu şi de aceea îţi spun, măi dragă, poţi să ne faci orice: ameţeşte-ne, năuceşte-ne, abrutizează-ne, vorbeşte-ne în mult e dulce şi frumoasă limba beclenească, francofoneşte-ne, uimeşte-ne în iliengleza ta dulce, înlemneşte-ne în limba deprinsă la atâtea şi atâtea congrese, canalizează-ne, hidraulizează-ne, tehnicizează-ne, despoteşte-ne înţelept, roşieneşte-ne şi pe noi precum v-aţi roşienit şi voi demult, ghermăneşte-ne, mânjeşte-ne cu soia aşa cum ai mânjit şi stema ţării, minerizează-ne, securizează-ne, scutierizează-ne, gherlăneşte-ne, dallasanează-ne viaţa, ploconeşte-ne sub zidul Kremlinului, tăvăleşte-ne sub şenilele Armatei a 14-a, geometrizează-ne cu cercuri europene şi pentagoane nord-atlantice, măgurăneşte-ne sub colgheitul playboy- ului de la Washington, turceşte-ne, dughenizează-ne, golunizează- ne cultura, vadimizează-ne, împăunescizează-ne, văcăroieşte-ne din ţară, imeghebeleşte-ne de piele şi os, linişteşte-ne de tot. Acum într-adevăr poţi face totul. Totul, mai puţin un singur lucru: nu ne împrumuta numele tău, nu spune că ne reprezinţi, căci de ne vei cucuvăi, pre mulţi om golăni şi noi, măi preşedintule!

Dan GAVRILĂ

EUROPA PATRIILOR

Motto: "Cer comun şi pământ naţional"

De curând am primit la redacţie o scrisoare în care ni se supun atenţiei două probleme: a) naţiunea nu are fundament pentru că nu devenim membri ai ei printr-un act conştient; b) adoptarea principiului naţionalităţilor şi a unei linii creştin-ortodoxe nu ar face decât să pună piedici adoptării tratatului de la Maastricht.

Aş vrea să analizez pe rând cele două chestiuni. Prima: este adevărat, suntem născuţi români fără voia noastră. Însă legături organice indestructibile ne adună într-o comunitate de destin în care nu putem fi decât ceea ce au fost părinţii şi strămoşii noştri. Eminescu, acest uriaş al naţionalismului românesc, spune că din stejar nu poate răsări decât stejar şi din salcie nu poate răsări decât tot salcie. Nu ne putem alege Ţara, pământul, aşa cum nu ne putem alege părinţii. Românitatea este o stare de fapt. Iar noi, ca români, înţelegem să ne asumăm acest destin. În legătură cu cea de-a doua chestiune, vreau să vă spun că asta şi vrem: să împiedicăm adoptarea unui tratat ce vizează desfiinţrea patriilor şi distrugerea comunităţilor creştine. Întotdeauna în istorie a existat o reacţie naţională împotriva tendinţelor de nivelare cosmopolită. Iar noi, la fel ca şi înaintaşii noştri, nu putem fi decât împotriva internaţionalismului. Un internaţionalism "democratic", la fel de materialist şi ateu ca şi internaţionalismul proletar.

Este clar că se urmăreşte transformarea popoarelor în coloane ordonate şi disciplinate. Ne punem întrebarea: dacă o coloană îşi cere drepturile şi acestea se dovedesc a fi potrivnice directivelor supraguvernului european, ce se întâmplă? O desfiinţăm, nu?

Experimentele făcute de Uniunea Sovietică şi Germania nazistă sunt dovezi grăitoare că nu exagerăm în supoziţiile pe care le facem. Suntem îndreptăţiţi să reacţionăm împotriva a tot ceea ce este străin firii şi sufletului poporului român, spunând adevărul în pofida politicianismului corupt şi a propagandei de tip masonic. Iisus Hristos ne îndeamnă : Îndrăzniţi! Eu am biruit lumea!

Florin PALAS

SOCIETATEA DESCHISĂ ŞI DUŞMANII EI

Apărută recent la editura Humanitas, cartea "Societatea deschisă şi duşmanii ei" a stârnit foarte multe comentarii. Trebuie menţionat că autorul ei, Karl Popper, nu este altul decât mentorul lui George Sõros, un personaj controversat în societatea românească.

Societatea deschisă propusă de Popper, cunoscut la noi din traducerea cărţii sale "Logica cercetării", este o structură social-politică ce-ţi oferă drepturi absolute, făcând abstracţie de responsabilităţile şi datoriile faţă de comunitatea în care te manifeşti. Trebuie să recunoaştem că partea de negaţie - atacarea unor proiecte statale - este convingătoare, însă propunerea ideologică făcută nu convinge în nici un fel. Spun acest lucru pentru că, negând sensul jertfei, eroismului, sfinţeniei, încercând să desconsidere comunităţile naturale de care aparţinem, această teorie a "societăţii deschise" nu poate fi clasificată decât în categoria utopiilor.

Receptăm această teorie ca pe o nouă formă de "reeducare", amintind de fenomenul Piteşti. Căci se ţintesc aceleaşi obiective: "spălarea creierelor", "robotizarea individului" prin lepădarea credinţei în Dumnezeu, abandonarea încrederii în comunitatea naţională, renegarea tradiţiilor, nerespectarea valorilor familiale etc.

Tehnicile distrugerii totale a fiinţei umane sunt experimentate în continuare de forţele internaţionaliste (orice nuanţă ar avea ele!). Până când vom permite toate acestea?

Mircea ALEXANDRU

FĂRĂ RETICENŢE

În ziarul "Mesager" din 4 mai 1993, unul din redactorii ziarului încearcă să ne facă a înţelege că trebuie să privim fără reticenţe ofensiva masonică. Redactorul cu pricina este, fireşte, Horia Salcă.

Ce este, de fapt, francmasoneria? În constituţia masonică promulgată în 1855 găsim: "Francmasoneria lucrează la perfecţionarea intelectuală şi socială a umanităţii, având drept principii toleranţa mutuală, respectul de altul şi de sine şi libertatea absolută de conştiinţă. Ea îşi interzice orice afirmaţie dogmatică. Ea are drept deviză: libertate, egalitate, fraternitate. Recomandă propagarea prin exemplu, grai şi scris, sub rezerva păstrării secretului masonic".

Pentru ce este secretă masoneria, dacă nu are nimic de ascuns, dacă nu urmăreşte scopuri mârşave?

Unul din principiile de bază enunţate este refuzul oricărei credinţe dogmatice. Deci, refuzul oricărei credinţe religioase. Situându-se în afara creştinismului, deviza francmasoneriei este uşor de desluşit: libertatea înseamnă anarhie ("sustragere de la orice autoritate"), egalitatea este "instrumentul atotputernic cu care noi am transformat lumea şi înseamnă egalizarea proprietăţilor" (bolşevism în floare!), iar fraternitatea înseamnă "frăţia în francmasonerie pentru a construi un stat în stat, un stat deasupra statului, un stat împotriva statului".

În ceea ce priveşte toleranţa francmasoneriei, cred că ghilotina franceză, tragedia catolică din Spania şi instaurarea bolşevismului criminal în fosta Uniune Sovietică - fructe ale acţiunii acestei organizaţii - sunt grăitoare pentru a demonstra falsitatea acestui principiu.

Şi atunci stau şi mă întreb: cum poate Horia Salcă să spună că trebuie să privim fără reticenţe ofensiva masonică? Îi putem privi fără reticenţe pe cei care neagă dumnezeirea lui Iisus Hristos şi urmăresc desfiinţarea naţiunii române? Merită, oare, Horia Salcă să se mai numească român? Cu siguranţă, NU!

Alex IANCU

ALIANŢĂ BAZATĂ PE EGALITATE

În perioada 4-6 iulie a fost prezent în Braşov domnul Peter Konstroffer, preşedintele C.B.G. (sindicatele creştine germane). Domnia sa a avut întâlniri cu conducerea A.C.I. "15 Noiembrie" şi convorbiri cu muncitori şi lideri sindicali de la SC ROMAN SA, SC HIDRMECANICA SA şi SC TRACTORUL SA. Domnul Konstriffer a reprezentat şi interesele unor firme germane, de pe această poziţie contactând firme româneşti dispuse la colaborare. Din câte am aflat a surprins neplăcut la SC ROMAN SA absenţa şi dezinteresul conducerii administrative faţă de aceste tip de contracte. Directorul general, domnul Moucha, a evitat să dea un aviz favorabil acestui oaspete a Braşovului. Care or fi fost motivele? Să fie vorba de aceiaşi atitudine obstrucţionistă a conducerii Roman SA faţă cde sindicatul Independent "Mişcarea 15 Noiembrie"? Ori, poate, o fi vorba de neagreearea de către domnul director Moucha a adoptării unei linii creştine a sindicatului? Preşedintele CBG a mulţunit, în cadrul unei copnferinţe de presă, Fundaţiei Kronstadt şi sindicatelor 15 Noiembrie pentru invitaţie, declarând că cei care au făcut paşi spre economia de piaţă sunt datori să-i ajute pe cei care se află abia la început.

Ca reprezentant al uneiuni sindicale creştine, domnul Peter Konstroffer şi-a arătat bucuria că în România au apărut spontan sindicate ce merg pe aceeaşi linie şi care au ca scop abolirea structurilor comuniste şi eliminarea posibilităţilor de revenire a acestui sistem odios. De asemenea a opinat că trebuie să existe, conform tradiţiei europene, două mari sindicate: social- democrat şi creştin-democrat.

Cea mai importantă declaraţie a constituit-o anunţarea unei alianţe, bazată pe egalitate, între sindicatele 15 Noiembrie şi CBG. Această integrare se preconizează a fi făcută în următoarele luni.

Teo CONSTANTINESCU

GENERAŢIA TÂNĂRĂ

De la Revoluţie încoace, generaţia noastră a fost asaltată de îndrumări şi indicaţii preţioase. Suntem invocaţi în discursuri demagogice de către oameni care nu au nimic comun cu problemele şi aspiraţiile noastre. În pragul secolului XXI ne sunt propuse modele specifice anilor '60.

Nu mai avem încredere în nimic, spun mulţi din tinerii acestei ţări. Cei care mâine vor conduce şi vor administra ţara. Cum s-a ajuns aici? Cred că pentru a găsi răspunsul trebuie să ne întoarcem la momentul Decembrie '89, actul de naştere propriu-zis al generaţiei tinere. Am crezut, cu toţii, atunci, că avem dreptul şi datoria de a anula monstruozitatea comunistă, agresiunile antiromâneşti şi de a restaura valorile creştine care, cu tot efortul depus de conducătorii comunişti, nu au putut fi distruse. Acest moment de descoperire de sine a tinerei generaţii, de încredere a tinerilor în puterile lor, a fost întunecat de cei care au preluat puterea. Conform preceptelor bolşevice, conducătorii noştri (Iliescu, Roman, Brucan...) au început a nu ne mai acorda nici un fel de atenţie. În aceste condiţii, fenomenul Piaţa Universităţii a apărut ca o reacţie inevitabilă a generaţiei care a declanşat Revoluţia şi care cerea despărţirea definitivă de comunism. Pronunţarea conceptului nonviolent al manifestaţiei, consecinţă a mărturisirii creştine, va deveni temeiul tuturor acţiunilor naţionale şi democratice ale tineretului român. În urma reprimării violente a manifestaţiei, tinerii au început să se simtă inutili, neîncadraţi în societate. Dezamăgirea şi apatia au devenit constante ale existenţei lor. Nu am fi corecţi până la capăt dacă nu am menţiona că, pe lângă puterea comunistă, o parte de vină o are şi opoziţia democratică - prin blocarea accesului tinerilor la luarea deciziilor, ineficacitate organizatorică, inconsistenţă şi neclaritate în acţiuni.

Simţindu-se neglijat şi nereprezentat, tineretul a refuzat participarea la alegeri adoptând poziţii separatiste care nu pot, însă, oferi soluţii. Singura soluţie care rămâne este de a ne lua tinereţea în serios. De a nu ne mai lăsa amăgiţi de cuvinte, ci de a încerca să ne construim, NOI, viitorul economic, spiritual, politic.

Mircea ALEXANDRU

DIRECTOR:
Florian PALAS
Colectivul redacţional:
Teo CONSTANTINESCU
Şerban DAVIDESCU
Dan GAVRILĂ
Crina IANCULESCU
Mihai NEACŞU

GRAFICĂ şi TEHNOREDACTARE computerizate

ing. dipl. Eugen - Viorel GRIGORE
ing. dipl. Bogdan-Gabriel BORDEA

CUVÂNTUL STUDENŢESC

100 lei

Editat de Liga Studenţilor Universitatea Braşov

Adresa: Bulevardul Eroilor Nr. 29, Et. II, Cam. II-6

Telefon: 40 - (0) 92 - 14.15.80 Int. 149